

Caryl Churchill

PRVOTŘÍDNÍ ŽENY
(Top Girls)

přeložil František Fröhlich

Poznámky o postavách:

Isabella Birdová (1831-1904) žila v Edinburgu, od svých čtyřiceti do sedmdesáti let hodně cestovala.

Paní Nidžó (nar.1258), Japonka, byla císařovou kurtizánou a posléze buddhistickou jeptiškou, cestovala pěšky po Japonsku.

Bláznivá Markéta je námětem obrazu Pietera Brueghela; na obrazu téhož jména (Dulle Griet) vede žena va zástěře a v brnění dav žen, které se prodírají peklem a bojují s čerty.

Papežka Jana, převlečená za muže, byla snad papežkou v létech 854-856.

Trpělivá Griselda je poslušná manželka, jejíž příběh vypráví Chaucer v Canterburských povídkách (Povídka studentova).

Poznámky o grafické úpravě:

Repliky obvykle následují přímo jedna po druhé, ALE:

1/ začne-li jedna postava hovořit dřív, než druhá přestane, je místo, na němž mluvčí přeruší, označeno / .

například:

Isabella   To jako japonský císař? / Já jsem jednou mluvila s císařem marockým.

Nidžó   Tedy ve skutečnosti to byl bývalý císař.

2/ postava někdy hovoří přes repliku jiné postavy: například:

Isabella   Mně když bylo čtyřicet, tak jsem myslela, že je s mým životem konec. / Jaký já jsem byla ubožáček. Poslali mě

Nidžó   Já jsem neříkala, že jsem ho měla dvacet let. Jistě že ne každou minutu.

Isabella   na výletní plavbu na moře, abych se zotavila, a mně bylo ještě hůř. Kosti mě bolely, v rukou atd.

3/ někdy následuje replika na repliku dřívější než na bezprostředně předcházející, a pak je sled označen *.

Například:

Griselda Vídala jsem ho, jak jezdil kolem na koni, všechny jsme ho tak vídaly. A on zase vídal mě, na louce s ovce. *

Isabella Starat se o ovce, na to bych se bývala hodila.

Nidžó A pan Nugent by jel kolem na koni.

Isabella Ale jistě že ne, Nidžó, já mám na mysli zdravý život na čerstvém vzduchu.

Jana * Jen tak si prostě přijel, když jsi pásla ovce, a požádal tě o ruku?

Kde “na louce s ovce” je narážka jak na “Starat se o ovce”, tak na “Jen tak si prostě přijel...”

Poznámka překladatele:

Latinské verše, které recituje Jana na konci prvního obrazu, jsou ze začátku druhého zpěvu Lucretiova spisu O přírodě. V překladu Julie Novákové (Antická knihovna, Svoboda 1971) znějí česky takto:

“Mohutné moře když vzdouvají vichry, je sladko
na velkou trampotu plavců se z pobřeží dívat;
ne že by snad svízele druhých budily rozkoš:
leč jakých strastí jsi prost, je sledovat sladko.
Milo je vidět i šiků veliké klání,
cvičících v pláni, když sám jím ohrožen nejsi;
leč největší slast je být usazen v bezpečné tvrzi,
sroubené naukou moudrých na slunné výši,
odkud na druhé shlížíš a vidíš je všady,
jak bez cíle bloudí a hledají životní cestu,
jak závodí vtípem a soupeří urozeností
a s napětím sil se pachtí ve dne i v noci,
aby se dostali k moci a ovládli obec.

Ó slepá srdce, vy nebohé dušičky lidské!

V jakých to životních tmách a nebezpečstvích

plyne váš kratičký věk! Což nechcete vědět,

že vaše přirozenost si nežadá více

než tělesných bolestí nemít a v mysli se kochat

Jsou to všechno jen třeťy .....

..... oslnivému šarlatovému šatu...

..... tak my se děsíme za dne...

..... strachují ...

PRVNÍ JEDNÁNÍ

Restaurace. Stůl, bílý ubrus, prostřeno k večeři pro šest osob.

Marlena a servírka

Marlena Výborně, ano, stůl pro šest osob. Jedna přijde trochu později, ale nebudeme čekat. A teď bych si hned dala Frascati, jestli máte pořádně vychlazené.

Servírka odejde. Dorazí Isabella Birdová.

Výborně! Isabello!

Isabella Gratuluji, děvče moje milé!

Marlena No tak jistý krok by to byl. Za oslavu to stojí. Na dovolenou nemám čas. Ráda bych do nějakých exotických končin jako ty, ale nemůžu se urvat. Nechápu, jak jsi z té Havaje vůbec dokázala odjet. / – Já bych se

Isabella Uvažovala jsem, že se tam usadím.

Marlena ze všeho nejradši válela věčně na sluníčku, jenže nedokážu jen tak nečinně sedět.

Isabella Vzkázala jsem Hennii, tedy sestře, aby přijela za mnou a zůstala tam. “Hennie,” napsala jsem jí, “tady budeme moci věčně žít a pomáhat domorodcům. Dostaneš tady dvě celé svíčkové za stejnou cenu jako doma v Edinburghu čtyři skopové kotlety.” A Hennie mi napsala, děvče moje milé, že ano, když si budu přát, že se za mnou na tu Havaj vydá, ale já jsem jí pak odpověděla, že udělá líp, když zůstane, kde je. Hennie se do malých skotských poměrů hodila.

Marlena Chudák Hennie.

Isabella Máš sestru?

Marlena A víš, že mám?

Isabella Hennie byla šťastná. Byla to dobrá duše. Moc se mi stýskalo po její tvářince, kočička moje milá. Ale ve Skotsku jsem zůstat nemohla. Hnusila se mi ta tma pořád.

Marlena *Á! Vidí přicházet paní Nidžó. Nidžó!*
Vejde servírka s vínem.

Nidžó Marleno!

Marlena Myslím, že se napijeme, než přijdou ostatní. Prostě se napijeme a hotovo. To byl teda týden!

Servírka nalévá.

Nidžó To muži se vždycky tak strašně opili. Já jsem byla mezi pannami, podávala jsem saké.

Isabella Saké jsem pila. V malých číškách, horké. Docela člověka postaví na nohy, když stráví den v mokru.

Nidžó Můj otec jednou navrhl tři rundy po třech číškách, a to bylo docela normální, jenže pak císař měl říct taky tři rundy po třech číškách, ale místo toho řekl tři rundy po devíti, takže si to umíte představit. Potom podal císař číšku od saké mému otci a řekl: "Necht' zjara přijde ke mně husa divoká."

Marlena Co necht' přijde?

Nidžó To je literární narážka, na jeden epos z desátého století. / Jeho Veličenstvo byl pán velmi vzdělaný.

Isabella To jako japonský císař? / Já jsem jednou mluvila s císařem marockým.

Nidžó Tedy ve skutečnosti to byl bývalý císař.

Marlena Ale starý přece nebyl, ne? / Opravdu, Isabello?

Nidžó Devětadvacet.

- Isabella To je dlouhá historie.
- Marlena Devětadvacet je výborný věk.
- Nidžó Mně bylo teprv čtrnáct, věděla jsem, že tím chce něco říct, jenže jsem nevěděla co. Poslal mi šaty o osmi vrstvách, a já jsem mu je poslala zpátky. A když k tomu pak došlo, tak jsem jen plakala a plakala. Tenounké šatičky jsem měla celé potřhané. Ale pak ráno, když odešel – / měl zelené
- Marlena To jako chceš říct, že tě znásilnil?
- Nidžó kimono s rudou podšívkou a ohromně bohatě vyšíváné kalhoty – už jsem k němu měla jiný vztah. Trápilo mě to. Ne, samozřejmě že ne, Marleno, vždyť jsem mu přece patřila, od dětství mě k tomu vychovávali. Brzy jsem zjistila, že je mi smutno, když se nevracel. Deprimovalo mě to, den za dnem čekat a nevědět, kdy přijde. Když jsem k němu uváděla jiné ženy, bylo mi to vždycky nepříjemné.
- Servírka přinese jídelní lístky.*
- Isabella To já jsem svého otce nikdy opilého neviděla. Byl totiž duchovní. / A vdávala jsem se až v padesáti.
- Nidžó Můj otec byl taky velice zbožný člověk. Na smrtelné posteli mi řekl: “Služ Jeho Veličenstvu, chovej se uctivě, když ztratíš jeho přízeň, slož řeholní slib.”
- Marlena Ale jistě myslel, že máš zůstat v klášteře, a ne chodit po světě.
- Nidžó Když bylo tolik potulných kněží, tak proč by nemohla být potulná jeptiška? Myslíš, že jsem neměla? / Udělala jsem přece, co si otec přál.
- Marlena Ne, ne, já myslím, že jsi měla. / Myslím, že to bylo skvělé.
- Přijde Bláznivá Markéta.*
- Isabella Snažila jsem se dělat, co si přál můj otec.
- Marlena Markéta, výborně. Nidžó – Markéta. / Griselda přijde pozdě, to vím, ale jestlipak máme čekat na Janu? / Zatím se s námi napiješ.
- Isabella Nazdar, Markéto! *A dále hovoří k Nidžó* Snažila jsem se být dcera duchovního. Vyšívání, hudba, dobročinné podniky. Na páteři jsem měla nádor, odstranili mi

ho, dlouho jsem musela být na pohovce. Studovala jsem dílo metafyzických básníků a hymnologii. / Myslela jsem si, že intelektuální činnost mi sedí.

Nidžó Ty máš ráda poezii! Já pocházím z rodiny osmi generací básníků. Tatínek měl báseň – / v antologii.

Isabella Mě otec učil latinu, přestože jsem byla holka. / Jenže ve skutečnosti

Marlena To my jsme u nás ve škole latinu neměli.

Isabella jsem byla spíš na manuální práci. Vařit, prát, zašívát, jezdit na koni, to bylo moje. / Lepší než číst knížky,

Nidžó Ba ne, to ty budeš ohromně chytrá.

Isabela co, Markéto? Drsný život na čerstvém vzduchu.

Nidžó Mně se tedy ten drsný život moc nezamlouval. Nejlíp mi bylo, když jsem byla císařovou favoritkou / a chodila jsem v jemném hedvábí.

Isabella Měla jsi koně, Markéto?

Markéta Prase.

Dostaví se Papežka Jana.

Marlena Jano, no, zaplat'pánbůh, aspoň už si budeme moct objednat. Znáš všechny? Právě jsme se bavily o latině a jaké jsme chytré holky. Tady Jana byla něco jako zázračné dítě. Ale jistě, že jsi byla. Co tě vzrušovalo, když ti bylo deset?

Jana Protože andělé jsou nehmotní, nejsou individua. Každý anděl je druh.

Marlena No prosím.

Všechny se rozesmějí. Čtou si jídelní lístky.

Isabella Ano, všechno jsem z latiny zase zapoměla. Ale otec byl hlavní inspirací mého života, a když umřel, velice jsem truchlila. Kuře si dám, prosím pěkně, / a polévku.

Nidžó To je pochopitelné, že jsi truchlila. Můj otec se zrovna modlil a zdříml si na sluníčku. Tak jsem mu sáhla na koleno, abych ho vzbudila. “To by mě zajímalo, co se stane,” řekl, a najednou byl mrtev, ani tu větu nestačil doříct. / Kdyby

Marlena To muselo být strašné.

Nidžó býval umřel na modlitbách, byl by se odebral rovnou do nebe. / Salát Waldorf.

Jana Smrtí se všechna stvoření navracejí k Bohu.

Nidžó Neměla jsem ho budit.

Jana Zatracení znamená jen neznalost pravdy. Vždycky mě přitahovalo učení Skota Jana Eriugeny, i když měl trochu sklon plést si / Boha a svět.

Isabella Podléhala jsem tehdy pořád návalům truchlivosti.

Marlena Já bych měla chuť na pořádný krvavý / biftek.

Isabella Jsem pochopitelně členkou / anglikánské státní církve.

Marlena Markéto?

Markéta Brambory.

Marlena Já nebyla v kostele ani nepamatuju. / Mám ráda koledy.

Isabella Dobré skutky jsou důležitější než kostelní docházka.

Marlena Takže to budou dva bifteky a spousta brambor. Krvavé. Ale když já ani dobré skutky nekonám.

Jana Já prosím canelloni / a nějaký salát.

Isabella Snažila jsem se, jenže – no hrůza. Hennie, ta konala dobré skutky.

Nidžó První polovinu života jsem byla samý hřích a druhou / samé pokání. *

Marlena Moment, a co předkrm?

Markéta Polívku.

Jana * A co se ti líbilo víc?

- Marlena To tvoje cestování bylo jen jako pokání? Avokádo v marinádě. Nedělalo ti / to radost?
- Jana Já předkrm nebudu, děkuju.
- Nidžó To ano, ale stejně jsem byla hrozně nešťastná. / Vzpomínky na minulost mě trápily.
- Marlena A nápojový lístek.
- Nidžó Myslím, že právě v tom bylo to pokání.
- Marlena No, já nevím.
- Nidžó Třeba se mi jen stýskalo po domově.
- Marlena Nebo jsi byla naštvaná.
- Nidžó Ne, naštvaná to ne, / proč naštvaná?
- Markéta Můžu dostat ještě chleba?
- Marlena Ty se nikdy nenaštveš? To já jo.
- Nidžó Ale proč?
- Marlena Jistě. Takže ještě dvě lahve Frascati. A nějaký chleba, prosím.
Servírka odejde.
- Isabella Snažila jsem se porozumět buddhismu, když jsem byla v Japonsku, / ale to věčné rození a umírání, jak to jde po sobě po všechny věky – padla z toho na mě hluboká melancholie. Já jsem spíš na něco čínorodějšího.
- Nidžó To se nedá říct, že jsem nebyla čínorodá. Dvacet let jsem chodila, každý den!
- Isabella Já nemyslím chození. / Já myslím v hlavě.
- Nidžó Zavázala jsem se, že opíšu pět sůter Mahá Jány. / Víte, jak jsou dlouhé?
- Marlena Myslím, že náboženská víra asi nepatří k věcem, které máme společné. Čínorodost ano.
- Nidžó Já jsem měla čínorodou hlavu. / Bolela mě.

Jana Činorodost v kacírství není nic platná.

Isabella V jakém kacírství? Ona říká anglikánské církvi / kacírství!

Jana Existuje řada docela pěkných / kacírství.

Nidžó Já jsem o křesťanství nikdy neslyšela. Nikdy – / jsem o něm neslyšela. Barbaři.

Marlena Já tedy křesťanka nejsem. / A buddhistka taky ne.

Isabella Ale slyšela jsi o něm?

Marlena Nemusíme všichni věřit v totéž.

Isabella Já věděla, že když jde člověk na večeři s papežkou, tak nemá mluvit o náboženství.

Jana A to já mám teologické spory ráda. Jen se vás nebudu snažit obracet na víru. Nejsem misionářka. Ostatně já sama jsem kacírství.

Isabella V Orientě jsou nejrůznější barbarské zvyky.

Nidžó Barbarské?

Isabella Mezi nižšími třídami.

Nidžó Tak to já pochopitelně nevím.

Isabella Mě z teologie vždycky rozbolela hlava.

Marlena Výborně, už se to nese!

Servírka přináší první chod.

Nidžó Jak bych bývala mohla odejít od dvora, kdybych se nestala jeptiškou? Když umřel otec, měla jsem jen Jeho Výsost. Takže když jsem upadla v nemilost, nezůstalo mi nic. Náboženství je taky takové nic / a já jsem věnovala to, co ze mě zbylo, ničemu.

Isabella Právě tak jsem to myslela s tím buddhismem. Prostě člověka nezocelí.

Marlena No tak, Nidžó, dej si víno.

- Nidžó Vy jste nikdy neměly takový pocit? Už nikdy se nic nestane. Já už jsem mrtvá. Všechny jste / takový pocit měly.
- Isabella Myslela jste si, že je s životem konec, a on nebyl.
- Jana Člověk si přeje, aby byl.
- Markéta Smutný.
- Marlena Jistě, když jsem přišla do Londýna, tak jsem občas... a když jsem se vrátila z Ameriky, tak to ano, rozhodně. Ale jen pár hodin. Ne dvacet let.
- Isabella Mně když bylo čtyřicet, tak jsem myslela, že je s mým životem konec. / Jaký já jsem byla ubožáček. Poslali mě
- Nidžó Neříkala jsem, že jsem ten pocit měla dvacet let. Jistě že ne každou minutu.
- Isabella na výletní plavbu na moře, abych se zotavila, a mně bylo ještě hůř. Kosti mě bolely, v ruku mě píchalo, za ušima mi naběhly boule a – no, blbost. Celá jsem se třásla, nepopsatelný děs. A Austrálie mi připadala ohyzdná, akáty smrděly jak kanály. / Měla
- Nidžó Stýskalo se vám po domově.
- Isabella jsem fotografii pro Hennii, ale napsala jsem jí, že jí tu fotku nepošlu, vlasy mi vypadaly, šaty jsem měla nakřivo, vypadala jsem jako šílená, na sebevraždu.
- Nidžó Já taky, úplně přesně, oblečená jako jeptiška. Poprvé v životě jsem obula boty na chození.
- Isabella Strašně se mi chtělo vrátit se domů, / jenže domů k čemu? Domy jsou tak příšerně bezútěšné.
- Nidžó Strašně se mi chtělo vrátit se o deset let zpátky.
- Marlena A já myslela, bůhví jak vás to cestování obě nerozveselovalo.
- Isabella Ale to jistě, / samozřejmě. Právě když
- Nidžó Já nejsem zrovna moc veselý člověk, Marleno. Jen se hodně směju.

- Isabella jsem se plavila z Austrálie na Sandwichovy ostrovy, zamilovala jsem se do moře. V kabině byly krysy, v jídle mravenci, ale najednou to bylo jako nějaký nový svět. Každé ráno jsem se probouzela šťastná, protože jsem věděla, že mě nic nebude rozčilovat. Žádné nervy. Žádné oblékání.
- Nidžó Ty se nerada oblékáš? To já jsem šaty úplně zbožňovala. / Když mě vybrali,
- Marlena Měla jsi hezčí barvy než Isabella.
- Nidžó abych podávala saké bratrovi Jeho Výsosti, císaři Kamejanovi, na oficiální návštěvě, měla jsem plisované kalhoty ze surového hedvábí a oděv ze sedmi vrstev v různých odstínech červené, a dvě vnější kimona, / žlutá se zelenou podšívkou
- Marlena Takového hedvábí, to muselo být ohromně –
Servírka odnáší talíře od předkrmu.
- Jana Já jsem se oblékala jako kluk, když jsem odešla z domova. *
- Nidžó a světlezelený kabátek. Paní Betó měla oděv z pěti vrstev v různých odstínech zelené a nachové.
- Isabella * Jako chlapec jsi se oblékala?
- Marlena Jistě / z bezpečnostních důvodů.
- Jana O nic nešlo, bylo mi teprv dvanáct. Taky ženy / nesměly do knihovny. Chtěli jsme studovat v Aténách.
- Marlena To jsi utekla sama?
- Jana Ne, sama ne, odešla jsem s přítelem. / Bylo mu šestnáct, ale říkala jsem si, že
- Nidžó Ha, únos!
- Jana matematiku umím líp než on a filozofii skoro stejně.
- Isabella To já jsem vždycky cestovala jako dáma a rozhodně jsem to odmítala jako pomluvy, když v tisku naznačovali, že snad nejsem dost ženská.
- Marlena V kanceláři kalhoty nosit nechci. / Mohla bych, ale nenosím.

Isabella Pro ženu mého věku a vzhledu žádné velké nebezpečí nehrozilo.

Marlena A normálně ti to prošlo, Jano?

Jana Tenkrát ano.

Servírka začíná nosit hlavní jídlo

Marlena A nikdo si ničeho nevšiml?

Jana Všimli si, že jsem velice bystrý kluk. / A když jsem měla s přítelem společnou

Marlena To já bych bývala nedokázala tak dlouho předstírat.

Jana postel, tak to bylo úplně běžné – dva chudí studenti na bytě. Myslím, že jsem zapomněla, že vůbec něco předstírám.

Isabella Jim ze Skalistých hor, tedy pan Nugent, se ke mně nechoval vůbec neuctivě. Myslím, že mu připadalo zajímavé, že umím dělat biskupský chlebíček a taky chytat dobytek lasem. Dokonce mi vyznal lásku, velice bolestné to bylo.

Nidžó Co řekl? / U nás se vždycky nejdřív posílaly básničky.

Marlena Co jsi řekla?

Isabella Nabádala jsem ho, aby se zřekl whisky. / Ale on prohlásil, že na to už je pozdě.

Marlena Isabello!

Isabella On totiž žil předtím dlouhá léta v horách sám.

Marlena A ty jsi –?

Servírka odejde.

Isabella Pan Nugent byl takový člověk – každá žena by se do něho zamilovala, ale žádná by si ho nevzala. Vrátila jsem se do Anglie.

Nidžó Napsala jsi mu báseň, když jsi odjížděla? / Sníh na horách. Rukávy mé

Marlena A už jsi ho nikdy neviděla?

Isabella Ne, nikdy.

Nidžó slzami smáčené. Ale v Anglii – nic, ani slzy, ani snůh.

Isabella Tedy, nikdy... Jednou hodně brzy zrána, ve Švýcarsku, to bylo o rok později, jsem měla vidění, spatřila jsem ho tak, jak jsem ho viděla naposledy / v těch jeho traperských šatech, vlasy

Nidžó Duch!

Isabella takhle kolem hlavy, rozčepýřené, a to byl ten den, / jak jsem se dozvěděla později, kdy umřel,

Nidžó Ách!

Isabella s kulkou v mozku. / Jen se mi uklonil a zmizel.

Marlena Isabello!

Nidžó Když člověku umře milenec – mně jednou umřel milenec. / Ariake, kněz.

Jana Můj přítel umřel. To máme všechny mrtvé milence?

Marlena Já ne, nezlobte se.

Nidžó *Isabelle* To jsem nebyla jeptiška, byla jsem ještě u dvora, ale on byl kněz, a když přišel ke mně, zasvětil veškerý svůj život peklu. / Věděl, že až umře, upadne do jedné ze tří podsvětních říší. A umřel, taky že umřel.

Jana *Marleně* Pohádala jsem se s ním o učení Skota Jana, který zastával názor, že naše nevědomost o Bohu je táž jako Jeho nevědomost o sobě. Ví, co tvoří, jen proto, že tvoří všechno, co ví, on sám je však nad bytím – je to jasné?

Marlena Není, ale pokračuj.

Nidžó Radši jsem si ani nechtěla představit / v jaké podobě bude znovuzrozen. *

Jana Svátý Augustin tvrdil, že novoplatónské ideje jsou neoddělitelné

Isabella * Tedy ten buddhismus je skutečně krajně nepříjemný.

Jana od Boha, ale já jsem souhlasila s Janem v tom, že stvořený svět jsou podstaty odvozené z idejí, které jsou odvozené od Boha. Jak pravil Dionysius Areopagita

– tedy Pseudodionysius, nejdřív dáme Bohu jméno, pak je popřeme, / pak tento protiklad smíříme

Nidžó V jaké podobě se vrátí?

Jana tím, že nahlédneme za / pojmy

Marlena Promiň, jak? Co to řekl ten Dionysius?

Jana Prostě jsme se nepohodli, pohádali jsme se. A den nato onemocněl, / byla

Nidžó Trápení v tomhle životě a ještě horší věci v tom příštím, a všechno kvůli mně

Jana jsem na něj tak naštvaná, ošetřovala jsem ho a přitom jsem si v duchu v jednom kuse probírala argumenty sporu. Hmota není způsobem poznání podstaty. Zdrojem viditelné podoby je Idea. Ale pak jsem si uvědomila, že on mým argumentům už nikdy neporozumí, a tu noc taky umřel. Skot Jan zastával názor, že jednotlivce se rozpadne / a že osobní nesmrtelnost neexistuje.

Isabella Ne abyste si myslely, že jsem byla do Jima Nugenta zamilovaná. Jen jsem měla v sobě touhu ho spasit.

Marlena *Janě* A co jsi dělala?

Jana Zaprvé jsem se rozhodla, že zůstanu mužem. Byla jsem na to zvyklá. A chtěla jsem zasvětit svůj život učenosti. Víš, proč jsem odešla do Říma? Italové nenosili vousy.

Isabella Já jsem v životě milovala Henniii, dušinku moji, a mého milého manžela, lékaře, co ošetřoval Henniii, když se naposled roznemohla. Věděla jsem, že to bude strašné, až Hennie umře, jenže jsem nevěděla, jak strašné. Měla jsem pocit, že mě polovina odešla. Jak bych se bývala mohla vydat na cesty, když doma ta duše moje milá nečekala na moje dopisy? A když jsem viděla, jak je jí doktor Bishop oddaný v té její poslední nemoci, rozhodla jsem se, že si ho vezmu. On i Hennie měli oba tak milou povahu. To já ne.

Nidžó Myslela jsem, že Jeho Výsost má taky milou povahu, protože když se dozvěděl o Ariakim, byl nesmírně laskavý. Jenže to bylo proto, že už mu na mně nezáleželo.

Dokonce mě jednou v noci poslal za jedním člověkem, který mi nadbíhal. / A sám si lehl na druhou stranu, za zástěnu, a poslouchal.

Isabella Moc bych si byla přála, aby mi manželství připadalo jako nějaký podstatnější krok. Hrozně jsem se snažila poradit si s tou každodenní životní dřinou. Znovu jsem onemocněla, měla jsem karbunkly na páteři a nervově jsem se zhroutila. Objednala jsem si trojkolku, takovou jsem tenkrát měla představu o dobrodružství. A John sám taky onemocněl, měl růži a chudokrevnost. Začala jsem ho milovat z celého srdce, ale už bylo pozdě. Byl jak kostlivec, ruce měl bílé a průsvitné. Vozila jsem ho po promenádách různých mořských lázní v pojízdném křesle. Chřádnul a opustil mě. Nic mi v životě nezbylo. Doktoři mi řekli, že mám dnu / a zanechalo mi to vážné stopy na srdci.

Nidžó Nic, vůbec nic mi v životě nezbylo, když jsem pozbyla císařovy milosti. Císařovna mi odjakživa nepřála, Marleno, říkala, že prý nemám právo nosit oděv ze tří vrstev. / Ale já jsem byla adoptivní dcera mého dědečka, a to byl ministerský předseda. Veřejně se mi dostalo povolení nosit tenké hedvábí.

Jana Nic v životě mi nezbylo kromě studia. Byla jsem posedlá hledáním pravdy. Učila jsem na řecké škole v Římě, té, co ji proslavil svatý Augustin. Byla jsem chudá, tvrdě jsem pracovala, zřejmě jsem byla skvělý řečník, ještě jsem byla ohromně mladá, najednou jsem byla slavná, všichni mě měli v oblibě. Chodily mě poslouchat obrovské davy. Den poté, co ze mě udělali kardinála, jsem onemocněla a čtrnáct dní jsem ležela a nepromluvila jediné slovo, zmítala mnou hrůza a lítost. / Ale pak jsem vstala, odhodlaná

Marlena Ano, úspěch je hrozně...

Jana pokračovat. Znovu mě popadla / zoufalá touha po absolutnu.

Isabella Ano, ano, pokračovat. Seděla jsem v Edinburghu mezi Henniinými kytkami a šila jsem si kompletní flanelovou výbavu. / To mi bylo šestapadesát.

Nidžó Upadla jsem v nemilost, ale neumřela jsem. Odešla jsem, pěšky, nikdo mě neviděl odcházet. Dalších dvacet let jsem chodila po Japonsku.

Vejde servírka.

Markéta Chodit je dobrý.

Jana Umřel papež Lev a vybrali si mě. Tak dobře, budu papežkou. Poznám Boha. Všecko budu vědět.

Isabella Rozhodla jsem se nechat svůj žal doma a vydala jsem se do Tibetu.

Marlena Jste skvělé, všechny. Dejte nám sem prosím vás ještě nějaké víno, dvě lahve. Griselda tu ještě není a já vám chci všem připít.

Isabella Snad sobě přece, / vždyť jsme tady, abychom oslavily tvůj úspěch.

Nidžó Ano, Marleno.

Jana Ano, co je to vlastně přesně, Marleno?

Marlena No, tak papežka to není, to zase ne, ale ředitelka. *

Jana A to hledáte lidem práci.

Marlena Ano, taková agentura je to.

Nidžó * Všech těch žen, co s nimi pracuješ. A mužů taky.

Isabella Však sis to taky zasloužila. Určitě je to teprve začátek něčeho neobyčejného.

Marlena Rozhodně to stojí za oslavu.

Isabella Tak na zdraví Marleny! *

Marlena A nás všech.

Jana * Na Marleny!

Nidžó Na Marleny!

Markéta Na Marleny!

Všechny Marleně připíjejí.

Marlena Všechny jsme to dotáhly daleko. Na naši odvahu a na to, jak jsme si každá změnila život, a na naše neobyčejné úspěchy!

Smějí se a pijí.

- Isabella To bylo tedy dobrodružství. Procházeli jsme horským průsmykem, přes dva tisíce metrů vysoko, kuchař se úplně složil, mezkaři měli horečku a byli oslepení sněhem. Mě sice mučila ta moje páteř, ale jinak jsem to zvládla výborně.
- Marlena Nádhera!
- Nidžó Jednou jsem byla čtyři měsíce nemocná a ležela jsem sama v hostinci. Nebylo nikoho, kdo by Buddhovi koně nabídl. Musela jsem žít sama pro sebe, a taky jsem žila.
- Isabella Pochopitelně jsi žila. Mnohem horší bylo vrátit se domů do Edinburghu. Vždycky jsem se cítila tak otupěle, když jsem se zastavila. / Proto jsem taky nikde nemohla vydržet.
- Nidžó Ano, přesně tak to je. Vidět nové věci. Svatyně na břehu, moře osvětlené měsícem. Bohyně přislíbila, že zachrání všechno živé. Dokonce i ryby že zachrání. Překypovala jsem nadějí.
- Jana Já jsem si totiž myslela, že papež ví všechno. Myslela jsem, že ke mně Bůh bude promlouvat přímo. Jenže on pochopitelně věděl, že jsem žena.
- Marlena Ale jinak nikdo neměl nejmenší podezření?
Servírka přináší víno.
- Jana Nakonec jsem si našla zase milence. *
- Isabella Ve Vatikánu?
- Markéta * Aby tě zahřál.
- Nidžó * Jó, milenec.
- Marlena * Výborně.
- Jana Byl to jeden z mých komorníků. Když je člověk papež, tak má takového služebnictva! A to jídlo výborné. A taky jsem si uvědomila, že skutečně znám pravdu. Protože všechno, co řekne papež, je pravda.
- Nidžó Jaký byl ten komorník? *

Markéta Měl velkého ptáka.

Isabella Ale no tak, Markéto!

Marlena * On myslel, že jsi chlap a zakoukal se do tebe?

Nidžó Jaký byl?

Jana Dovedl zachovávat tajemství.

Marlena Takže jsi opravdu věděla všechno.

Jana Ano. Papežování se mi líbilo. Světla jsem biskupy a lidi mi líbali nohy. Přijala jsem anglického krále, když se přijel podrobit církvi. Jenže bohužel přišlo několik zemětřesení a z nějaké vesnice hlásili, že tam přšla krev, a ve Francii zase řádily obrovské kobylky, ale já myslím, že to přece nemohlo být mojí vinou, co říkáte? *

Smích.

Kobylky napadaly do kanálu La Manche a moře je vyplavilo na břeh a tam pak všechny shnily a otrávil vzduch a všichni v tom kraji pomřeli.

Smích.

Isabella * Takové pověry! Mě málem v Číně zamordovala vyjící smečka. Mysleli si, že barbari jedí děti a strkají je pod železniční pražce, aby se koleje nekroutily, a vydlabávají jim oči a dělají z nich čočky do fotografických aparátů. / Tak

Marlena A ty jsi měla fotoaparát!

Isabella řvali: “Žrout dětí, žrout dětí!” Taky se tam lidi někdy pokoušeli prodat Evropanům malé holčičky na fotoaparáty nebo na guláš!

Smích.

Marlena Takže až na ty kobylky to byl ohromný úspěch.

Jana To ano, nebýt toho dítěte, tak myslím, že bych se bývala dožila vysokého věku jako Theodora z Alexandrie, co žila jako mnich. Jenže do té se zase zamilovala nějaká holka / a obvinila ji, že je otcem jejího dítěte, a než přiznat, že je žena, –

Nidžó Ale pověz nám, co se stalo s tím dítětem. Já jsem taky měla nějaké to dítě.

Marlena To tě nenapadlo se toho zbavit?

Jana Nebyl by to horší hřích, než dítě porodit? / Jenže papež nebo vlastně papežka s dítětem – nic horšího už nemohlo být.

Marlena No, to já nevím, papežka jsi tady ty.

Jana Stejně bych bývala nevěděla, jak se toho zbavit.

Marlena I jiní papeži přece měli děti.

Jana Jenže je sami neporodili.

Nidžó No, když jsi byla žena.

Jana Právě, a neměla jsem být. Ženy, děti a blázni nemůžou být papež.

Marlena Takže se nedalo dělat nic jiného / než se toho nějak zbavit.

Nidžó Musela jsi dítě dát tajně k adopci.

Jana Když já nevěděla, co se to se mnou děje. Myslela jsem, že tloustnu, však jsem taky víc jedla a pořád jen seděla, takový papež žije docela přepychově. Já jsem snad s ženou nepromluvila od dvanácti let. Uvědomil si to až ten komorník.

Marlena A to už bylo pozdě.

Jana Ale já jsem se tím nechtěla zabývat. Bylo jednodušší nedělat nic.

Nidžó Ale přece ses musela připravovat, že se to narodí. Musela jsi odjet někam pryč a říct, že jsi nemocná.

Jana No, to bych bývala asi měla.

Marlena Ty jsi chtěla, aby se na to přišlo?

Nidžó Taky jsem se často dostávala do trapných situací, ale to neznamená, že musí dojít ke skandálu. Moje první dítě bylo Jeho Výsosti, to naneštěstí umřelo, ale to druhé bylo Akebonovo. To mi bylo sedmnáct. Zamiloval se do mě, když mi bylo třináct, velice ho rozčililo, když jsem musela odejít k císaři, velice romantické to bylo, spousta básniček. No, to už se ke mně Jeho Výsost dva měsíce ani

nepřiblížila, tak si myslel, že jsem ve čtvrtém měsíci, a já byla ve skutečnosti v šestém, takže když jsem došla do devátého, / oznámila jsem, že jsem vážně onemocněla,

Jana Já jsem nikdy nevěděla, jak je to s těmi měsíci.

Nidžó a Akebono ohlásil, že se uchyluje k náboženskému rozjímání. Držel mě kolem pasu, a když se dítě rodilo, zvedal mě. Přesekl šňůru mečíkem, zabalil dítě do bílého a odnesl je. Byla to sice jenom holčička, ale stejně mi bylo líto, že jsem ji ztratila. Císaři jsem pak řekla, že jsem o dítě přišla, protože jsem byla nemocná. No vidíš, a bylo po nebezpečí.

Jana Ale Nidžó, já jsem nebyla zvyklá mít ženské tělo.

Isabella A jak to tedy dopadlo?

Jana Pochopitelně jsem nevěděla, že už ta chvíle skoro přišla. Byla Křížová neděle, to bylo vždycky procesí. Jela jsem na koni, vystrojená v obřadním, přede mnou nesli kříž, za mnou šli všichni kardinálové a veškeré římské duchovenstvo a obrovské davy lidí. / Vyrázili jsme od svatého Petra a mířili jsme

Marlena Totální papežka.

Jana ke svatému Janu. Už předtím jsem cítila takovou trochu jako bolest, říkala jsem si, že jsem asi musela něco sníst, a pak se to vrátilo a vracelo se to čím dál častěji. Říkala jsem si, až tohle skončí, půjdu si lehnout. Jenže pořád byly takové dlouhé mezery, a v těch mi bylo úplně dobře, taky jsem na sebe nechtěla upoutávat pozornost a kazit lidem obřad. Pak jsem si najednou uvědomila, co to asi bude. Musím to vydržet, dokud se nedostanu domů a budu se moct schovat. Pak se něco změnilo, začala jsem se zajíkat, už jsem nedokázala všechno řádně plánovat. Byli jsme zrovna v takové uličce mezi kostelem svatého Klementa a Koloseem, a já jsem najednou prostě musela sesednout z koně a na chvíličku si sednout. Tělem mi probíhaly obrovské tlakové vlny, slyšela jsem zvuky, jako když bučí kráva, jenomže vycházely z pusy mně! Odněkud z dálky jsem slyšela lidi ječet: "Papež je nemocen, papež umírá!" A dítě prostě vyklouzlo na ulici. *

Marlena Kardinálové / asi nevěděli, kam s očima.

Nidžó Ale Janičko, co jsi to udělala! Na ulici!

Isabella * Velice trapné.

Markéta Na poli, jo.
Smějí se.

Jana Jeden z kardinálů vykřikl: “Antikrist!” a omdlel.
Všechny se smějí.

Marlena A co tedy udělali? Velkou radost zrovna asi neměli.

Jana Popadli mě za nohy, vyvlekli z města a ukamenovali.
Přestanou se smát.

Marlena Jano! Ale to je strašné.

Jana Už se vlastně ani nepamatuju.

Nidžó A dítě taky umřelo?

Jana To ano, myslím, že ano, rozhodně.
Pauza.
Vejde servírka a odnáší talíře. Ženy začnou mluvit tiše.

Isabella *Janě* Nikdy jsem děti neměla. Ale měla jsem ráda koně.

Nidžó *Marleně* Jednou jsem svou dcerušku viděla. To jí byly tři roky. Měla na sobě vínově červené / šatičky s malými rukávky. Akebonova žena

Isabella Nejradši jsem měla Fuksičku. Taková kaštanová indiánská kobylka, jezdila jsem na ní ve Skalistých horách.

Nidžó si ji vzala, protože její vlastní dítě jí umřelo. Všichni mysleli, že jsem jenom na návštěvě. Vychovávali ji pečlivě, aby ji mohli poslat do paláce jako mě.

Isabella Nohy z ocele, a vždycky v dobré náladě, a ta hlavička krásná. Když ji vedl někdo cizí, vzpínala se jako janek.

- Nidžó Své třetí dítě jsem od narození už nikdy neviděla, to byl syn kněze Ariaka. V ten den, kdy se narodil, choval ho Ariake na klíně a mluvil na něj, jako by mu dítě rozumělo, a plakal. Mé čtvrté dítě bylo taky Ariakovo. Ariake umřel, než se chlapec narodil. Nechtěla jsem s nikým mluvit, zůstala jsem sama nahoře v kopcích. Byl to taky chlapec, můj třetí syn. Ale kupodivu jsem k němu nic necítila.
- Marlena Kolik dětí jsi měla ty, Markéto?
- Markéta Deset.
- Isabella Pokaždé, když jsem se vrátila do Anglie, připadalo mi , že musím za tolik věcí pykat. Hennie a John byli tak dobří. Já jsem za celý život žádné dobro nevykonala. Celá léta jsem trávila v sebeuspokojování. A tak jsem se vrhla do nejrůznějších dobročinných spolků, ošetřovala jsem nemocné za chřipkové epidemie, přednášela jsem dámám v Ywce o šetrnosti. Mluvila jsem a mluvila, vysvětlovala jsem, jak je Orient zkažený a neřestný. Moje cestování muselo přinášet dobro ještě jiným, ne pouze mně. Štvala jsem se ve službě dobré věci.
- Marlena Ach bože, proč jsme všechny tak nešťastné?
- Jana Tou ulicí už procesí pak nikdy nešlo.
- Marlena To zvlášť kvůli tomu určili jinou trasu?
- Jana Ano, museli si strašně zacházet, aby se té uličce vyhnuli. A zavedli křeslo s otvorem.
- Marlena Křeslo s otvorem?
- Jana Ano, křeslo, pevné, mramorové, a v sedačce mělo díru / a bylo v
- Marlena To nemyslíš vážně.
- Jana kapli našeho Spasitele, a po zvolení si do něho papež musel sednout.
- Marlena A někdo se mu podíval pod sukň? / To snad ne!
- Isabella To je tedy neslýchané.
- Jana Dva duchovní / se přesvědčili, že je muž.

Nidžó Na všech čtyřech!

Marlena Křeslo s otvorem!

Markéta Koule!

Vejde Griselda, nikdo si jí nevšimne.

Nidžó To nemohl prostě nadzvednout šat?

Jana Musel sedět v křesle a tvářit se důstojně.

Marlena Mohlas tam posadit ty svoje komorníky. *

Markéta Velkýho i malýho.

Nidžó Velice užitečné křeslo u císařského dvora.

Isabella * Nebo nějakého skotského hraběte v sukýnce.

Všechny jsou už dost opilé. Podlehnu záchvatu chichotání. Marlena si povšimne Griseldy.

Marlena Griseldo! / To je dobře, že už jdeš. Dáš si něco k jídlu?

Griselda Promiňte, že jdu tak pozdě. Ne, ne, neobtěžujte se, prosím.

Marlena Ale jistě, jaképak obtěžování. / Už jsi jedla?

Griselda Ne, opravdu, nemám hlad.

Marlena Tak si dej aspoň moučník.

Griselda Moučníky zásadně nejím.

Marlena Griseldo, doufám, že netrpíš anorexií. Všechny si dáme moučník, tedy já si dám, a budeme hezky kulaté a tlust'oučké.

Griselda No, když si dají všechny. Nakonec, proč ne.

Marlena Tak, a teď koho znáš. Tohle je Jana, byla v devátém století papežkou, Isabella Birdová, viktoriánská cestovatelka, paní Nidžó z Japonska, císařova konkubína a buddhistická jeptiška, třinácté století, to už je blíž ke tvé době, a tady Markéta, namaloval ji Breughel. Griselda je v Boccacciovi a Petrarkovi a v Chaucerovi

díky svému prapodivnému manželství. Tak pro mě šlehačkové kuličky, protože ty jsou obzvlášť hnusné.

Jana Já bych prosila zabaglione.

Isabella Jablečný řez / se šlehačkou.

Nidžó Co je to?

Marlena Zabaglione, italský moučník, dává si ho Jana, / je to strašně dobré.

Nidžó Katolický / moučník? Ano, prosila bych.

Marlena Markéto?

Markéta Koláč.

Griselda Jen sýr a sušenky, prosím.

Marlena Ano, Griseldin život je jako pohádka, až na to, že si prince vezme na začátku.

Griselda On je jenom markrabě, Marleno.

Marlena No, na kilometry a kilometry kolem jsou mu všichni poddaní, je naprostým pánem nad životem a smrtí, a ty jsi byla chudá, ale krásná holka z vesnice a on si tě odnesl. / To máš skoro jako princ.

Nidžó Kolik ti bylo?

Griselda Patnáct.

Nidžó Já jsem byla vychována ve dvorských kruzích, ale stejně to byl šok. Viděla jsi ho někdy předtím?

Griselda Vídala jsem ho, jak jezdil kolem na koni, všechny jsme ho tak vídaly. A on zase vídal mě, na louce s ovce. *

Isabella Starat se o ovce, na to bych se bývala hodila.

Nidžó A pan Nugent by jel kolem na koni.

Isabella Ale jistě že ne, Nidžó, já mám na mysli zdravý život na čerstvém vzduchu.

Jana * Jen tak si prostě přijel, když jsi pásala ovce, a požádal tě o ruku?

- Griselda Ne, ne, to bylo až po svatebním dnu. Čekala jsem přede dveřmi, protože jsem chtěla vidět průvod. Všichni chtěli, aby se oženil a měl dědice, který by se o nás postaral, až on umře, / a nakonec tedy
- Marlena Já myslím, že se Walter ženit nechtěl. Jmenoval se Walter. Ano.
- Griselda ohlásil den, kdy se bude konat svatba, jenže nikdo nevěděl, koho si bere, myslili jsme, že to musí být nějaká cizí princezna, a všichni jsme moc toužili ji spatřit. A pak se kočár zastavil před naší chaloupkou, a nevěsta nikde. A on vystoupil a promluvil na mého otce.
- Nidžó A otec ti řekl, že máš sloužit princovi.
- Griselda Můj otec ze sebe málem ani slovo nevypravil. Markrabě řekl, že to není rozkaz, můžu prý odmítnout, ale jestliže svolím, budu ho muset vždycky ve všem na slovo poslechnout.
- Marlena Už to ti mělo být podezřelé.
- Griselda Ale manželka pochopitelně musí poslouchat manžela. / A já jsem pochopitelně musela poslouchat markraběte. *
- Isabella Já jsem pochopitelně přísahala, že budu svého milého Johna poslouchat, ale nějak se to prostě nenaskytlo. Bývala bych přirozeně nechtěla odjet do ciziny, dokud jsem byla vdaná.
- Marlena * Tak proč se namáhal o tom vůbec mluvit? Byl tím prostě posedlý.
- Griselda Stejně bych poslouchala radši markraběte než nějakého kluka z vesnice.
- Marlena Na tom něco je.
- Jana Já jsem neposlouchala nikdy nikoho. Všichni poslouchali mě.
- Nidžó A co jsi měla na sobě? Snad tě nepřinutil, aby ses vdávala ve svých vlastních šatech? To by byla zvrhlost. *
- Marlena Počkej.
- Griselda * Měl s sebou dámy a ty mě svlékly a měly pro mě bílé hedvábné šaty a do vlasů šperky.

Marlena A zpočátku se zdálo, že je naprosto normální?

Griselda Ale Marleno, ty jsi k němu vždycky tak kritická. / Samozřejmě byl normální, byl velice laskavý.

Marlena Ale Griseldo, prosím tě, vždyť ti vzal dítě.

Griselda Walter nemohl uvěřit, že ho miluju. Nebyl s to uvěřit, že ho budu vždycky poslouchat. Musel to vyzkoušet.

Marlena Myslím, že Walter nemá rád ženy.

Griselda Víím určitě, že mě miloval, Marleno, celou tu dobu.

Marlena Jen to trošku podivně / dával najevo.

Griselda Pro něho to bylo taky těžké.

Jana Jak to, že ti vzal dítě?

Nidžó Byl to kluk?

Griselda Ne, to první dítě byla holčička.

Nidžó Ale i tak je to zlé, když ho člověku vezmou. Vidělas ji vůbec?

Griselda Ale jistě, bylo jí šest neděl.

Nidžó Mnohem lepší je udělat to okamžitě.

Isabella Ale proč ti manžel to dítě vzal?

Griselda Řekl mi, že mě všichni lidi nenávidí, protože jsem prý jen jedna z nich. A teď, když se mi narodilo dítě, projevují prý nepokoj. Takže se musí dítěte zbavit, aby je uklidnil. Ale řekl, že mi ji nechce unést, musela jsem souhlasit a poslechnout a vzdát se jí. Tak když jsem ji kojila, přišel nějaký člověk a odnesl ji. Myslela jsem, že ji zabije, ještě než vyjde ze dveří.

Marlena A tys ho nechala, aby ti ji vzal? Nebránila ses?

Griselda Požádala jsem ho, aby mi ji vrátil, že ji chci políbit. A ještě jsem ho taky požádala, aby ji pohřbil někde, kde by ji nemohla vyhrabat divoká zvířata. / Bylo to Walterovo dítě a mohl si s ní

Isabella Ach, božičku.

Griselda dělat, co chtěl. *

Marlena Walter byl cvok.

Markéta Svině.

Isabella * No ale přece jenom vražda!

Griselda Slíbila jsem.

Marlena Ne, tak tohle nesnesu. Jdu se vyčurat. *Odejde*
Servírka přináší moučníky.

Nidžó Ba ne, já to chápu. Pochopitelně jsi musela, vždyť on byl tvůj život. A potom jsi byla v milosti?

Griselda To ano, byli jsme spolu velice šťastní. O tom, co se stalo, jsme nikdy nemluvili.

Isabella Vidím, že jsi dělala to, co jsi považovala za svou povinnost. Ale neroznemohla ses z toho?

Griselda Ne, vedlo se mi velice dobře, děkuju za optání.

Nidžó A měla jsi další dítě?

Griselda Čtyři roky ne, ale pak ano, měla, chlapečka.

Nidžó Á, chlapečka. / Takže všechno dobře dopadlo.

Griselda Ano, byl spokojen. Syna jsem měla dva roky. Vnuk chudého vesničana. Lidi se kvůli tomu zlobili. Walter mi to vysvětlil.

Isabella Ale prosím tě, přece snad nezabíjel své vlastní děti / jen proto –

Griselda Ale vždyť to nebyla pravda. Walter by nikdy před nikým neustoupil. Chtěl se jenom přesvědčit, jestli ho dost miluju.

Jana To zabíjel svoje vlastní děti, / aby se přesvědčil, jestli ho dost miluješ?

Nidžó Bylo to podruhé lehčí nebo těžší?

Griselda Vždycky to bylo lehké, protože jsem vždycky věděla, že udělám, co mi řekne.
Pauza. Začnou jíst.

Isabella Doufám, že už jsi žádné další dítě neměla.

Griselda Nene, už ne. Dvanáct let trvalo, než mě vyzkoušel znovu.

Isabella Co si proboha zase vymyslel? / Chudinka můj John, nikdy jsem ho dost nemilovala, ale ani ve snu by ho nenapadlo...

Griselda Zapudil mě. Řekl, že lidé chtějí, aby si vzal nějakou jinou, ta že prý mu poskytne dědice, a taky že má od papeže zvláštní povolení. Tak jsem řekla, že se vrátím domů k otci. S prázdnou jsem přišla, / tak jsem s prázdnou zase odešla. Svlékla

Nidžó Je lepší odejít, když tě pán nechce.

Griselda jsem si šaty. Spodničku mi nechal, abych mu nedělala ostudu. A domů jsem šla bosa. Otec mi vyšel naproti v slzách. Všichni plakali, jen já ne.

Nidžó Aspoň že byl otec ještě naživu. / Já jsem neměla nikoho.

Isabella Ano, vrátit se domů může být opravdu úleva. Jak já byla ráda, že zase vidím Henniinu milou tvář.

Griselda Ano, jistě, byla jsem naprosto spokojená. Však pro mě brzy zase poslal.

Jana Tak to já bych asi nešla.

Griselda Ale on řekl, abych přišla. Musela jsem ho poslechnout. Chtěl, abych mu pomohla připravit svatbu. Bral si mladé děvče z Francie / a nikdo jiný než já nevěděl, jak všechno připravit tak, jak to on měl rád.

Nidžó To je vždycky těžké, přivést mu jinou ženu.
Marlena se vrátí.

Jana Já jsem nežila ženský život. Já tomu nerozumím.

Griselda Dívce bylo šestnáct a byla mnohem krásnější než já. Chápala jsem, proč ji miluje.
/ Měla s sebou mladšího bratra, jako páže.
Vejde servírka.

Marlena Panebože, tohleto já nesnesu. Chci kafe. Šestkrát kávu. Šestkrát koňak. / Veliký!
A hned.

Griselda Všichni se odebrali na tu hostinu, co jsem já připravila. A on zůstal se mnou a
objal mě a políbil. / Byl to šok. Myslela jsem, že snad spím.

Nidžó Ach, jako ve snu.

Marlena A pak řekl: “Tohle je tvoje dcera a tvůj syn.”

Griselda Ano.

Jana Cože?

Nidžó Ach ták. Aha, už rozumím. Vrátili ti je.

Isabella Však mi taky připadalo pozoruhodně barbarské je zabít. Ale člověk se naučí nic
neříkat. / Takže předpokládám, že je dal tajně vychovat.

Marlena Walter je zrůda. To ses ani nezlobila? Co jsi dělala?

Griselda No, omdlela jsem. Pak jsem se rozplakala a líbala jsem děti. / Všichni mě
obskakovali.

Nidžó Ale cítila jsi k nim vůbec něco?

Griselda Cože?

Nidžó Jestli jsi k těm dětem vůbec něco cítila.

Griselda Pochopitelně, milovala jsem je.

Jana Takže jsi mu odpustila a žila jsi s ním?

Griselda Po všechna ta léta hrozně trpěl.

Isabella Hennie měla taky takovou milou povahu.

Nidžó Takže tě zase oblékli?

Griselda Do zlatohlavu.

Jana Já odpustit nic nemůžu.

- Marlena Ty jsi tedy opravdu výjimečná, Griseldo.
- Nidžó Mně moje děti nikdo nevrátil.
- Nidžó pláče. Číšnice přináší kávu a koňak.*
- Isabella Nikdy nemůžu být jako Hennie. Vždycky jsem byla v Anglii tak zaneprázdněná, jenže se mi takové zaneprázdnění hnusilo. Už jen přítomnost jiných lidí vyčerpávala moje citové zdroje. Nedokázala jsem být jako Hennie, ať jsem se snažila, jak chtěla. Snažila jsem se a byla jsem nemocná, horší už to být nemohlo. Doktor mi navrhl ocelové pletivo, že by mi drželo hlavu vzhůru, měla jsem moc těžkou hlavu na tu nemocnou páteř. / Je nebezpečné uvádět se do tíživých poměrů. Proč bych to měla dělat?
- Jana Neplač.
- Nidžó Můj otec i císař umřeli oba na podzim. Ta bolest.
- Jana Ano, ale neplač.
- Nidžó Nechtěli mě pustit do paláce, když umíral. Schovala jsem se v místnosti s jeho rakví, pak jsem si nemohla vzpomenout, kde jsem nechala boty, běžela jsem za pohřebním průvodem bosa, nestačila jsem jim. Když jsem se tam dostala, bylo už po všem, pár kroužků kouře na nebi, nic víc z něho nezbylo. Jedno by mě tedy zajímalo, kdybych bývala ještě pořád u dvora, dovolili by mi nosit kompletní smutek?
- Marlena Určitě ano.
- Nidžó Proč to říkáš? Vždyť o tom nic nevíš. Dovolili by mi nosit kompletní smutek?
- Isabella Jak můžou vůbec lidi žít na tomhle kalném, bledém ostrově a chodit v těch našich ohavných šatech? Já nemůžu a nechci žít život dámy.
- Nidžó Povím vám, co tedy rozzlobilo mě. Bylo mi osmnáct, při oslavách úplňku. To se udělá zvláštní rýžová kaše a muži ji míchají každý svou holí a pak bijí své ženy přes břicho a bedra, aby měli syny, a ne dcery. Tak nás císař všechny pořádně zbil

- Marlena   Prevít jeden.
- Nidžó   jako obyčejně – ale ne, Marleno, o to nejde, to je docela normální, nás rozzlobilo jen, že řekl sluhům, že nás můžou taky bít.
To víte, užívali si. / A tak jsme s paní
Servírka přinese kávu.
- Marlena   Prosím vás ještě jednou koňak. Nebo radši šestkrát.
- Nidžó   Genki vymyslely plán, všechny dámy se ukryly v jeho komnatách a paní Mašimizu hlídala s holí u dveří, a když Jeho Výsost vešla dovnitř, Genki ho popadla a já jsem ho bila, až začal křičet a slíbil, že už nikdy nikomu nepřikáže, aby nás tloukl. A potom byl strašlivý rámus. Šlechtici byli zděšeni. “Nám by se ani nesnilo šlápnout na stín Vaší Výsosti.” A já jsem ho tloukla holí. Ano, holí jsem ho tloukla.
- Jana   Suave, mari magno turbantibus aequora ventis,
e terra magnum alterius spectare laborem;
non quia vexari quemquamst iucunda voluptas
sed quibus ipse malis careas quia cernere suave est.
Suave etiam belli certamina magna tueri

per campos instructa tua sine parte pericli.
Sed nil dulcius est, bene quam munita tenere
edita doctrina sapientum templa serena, /
despicere unde queas alios passimque videre
errare atque viam palantis quaerere vitae,
- Griselda   Myslím si – tedy říkám si, jestli – asi by bývalo hezčí, kdyby Walter nemusel...
- Isabella   Proč bych to měla dělat? Proč bych to měla dělat?
- Marlena   No jistě.
- Nidžó   Praštila jsem ho holí.
- Jana   certare ingenio, contendere nobilitate,
noctes atque dies niti praestante labore

ad summas emergere opes rerumque potiri.

O miseras / hominum mentis, o pectora caeca! *

Isabella Ó miseras!

Nidžó * Pectora caeca.

Jana qualibus in tenebris vitae quantisque periculis
degitur hoc sevi quodcumquest! Nonne videre
nil aliud sibi naturam latrare, nisi utqui
corpore seiunctus dolor absit, / mente fruatur

Jana sklesne.

Markéta Vlezeme do pekla velkou tlamou. Peklo je černý a rudý. / Je to jako ta vesnice, co
vodtamtud' pocházím. Řeka je tam a

Marlena *Janě* Sklapni, holubičko.

Isabella Poslouchejte, ona byla v pekle.

Markéta most a stavení. Baráky tam hořej, jako když přijdou vojáci. Takhle na jedný
střeše sedí velkej čert s obrovitánskou d'ourou v prdeli a z tý velkou sběračkou
nabírá věci a vono to padá dólu na nás a jsou to peníze, tak spousta ženskejch se
zastaví a sbíraj to. Ale většinou se bijeme s čertama. Je tam fůra malejch čertíků,
jako my velkejch, a ty teda pobijem jako nic a ztřískáme je. Kolem nohou se nám
motá síla divnejch stvoření, ani se jednomu nechce na to dívat, krysy, ještěrky a
ohavnostě, zadnice s ksichem a ryba na nohou a obličeje na věcech, co obličeje
nemaj. Ale nic nám nedělaj, tak jen jdeme dál. No jo, my jsme totiž už zažili horší
věci, abyste věděly, měly jsme tam Španěly. Všem nám někoho zabili. Můj
velkej syn umřel v kole. Ptáci ho sežrali. Moji holčičku, nemluvnátko, nabod
voják na meč. Už jsem měla dost, zešílela jsem, nenávidím je, svině jedny. To
ráno jsem vyšla ze dveří a řvala jsem, dokud sousedí nevylezli ven, a pak
povídám: "Pojte, deme tam, vodkud' pochází to zlo, a vyplatíme ty svině." A voni
všecky přídou, tak jak jsou, / vod plotny, vod necek jen tak v

Nidžó Všechny dámy vyjdou.

Markéta zástěře, a tak se hrneme po ulici a země se vtevírá a my velkou tlamou vlezeme do ulice, co je úplně jako ta naše, akorát že v pekle. Já mám v ruce meč, ani nevím vodkud', a do košíka si cpu zlatý poháry, co tam z nich dole pijou. A jen porád běžíme a rveme se, / před ničím se nezastavíme. To sme to těm čertům ale natřeli.

Nidžó Slyšíte to, slyšíte to!

Jana Něco, něco, něco mortisque timores
tum vacuum pectus – dopřic taky.
Quod si ridicula –
něco, něco, a tak dále a tak dále a tak dále a něco
splendoram purpureai.

Isabella Řekla jsem si, že si ještě naposledy vyjedu po Západní řece v Číně. Proč ne?
Jenže doktoři se tvářili tak pochmurně. Tak jsem se vydala jen do Maroka. Moře bylo tak divoké, že mě museli vysadit na břeh v uhláku lodním jeřábem, v uhláku
. / Kůň mě děsil

Markéta V uhláku, dobrý.

Jana nos in luce timemus
něco
terrorem.

Isabella takový mohutný černý divous.

*Nidžó se směje a pláče. Jana se zvedne, jde do kouta a zvrací. Marlina pije
Isabellin koňak*

a tak jsem vyrazila na návštěvu k berberským šejkům, pěkně v modrých kalhotách a s velkými mosaznými ostruhami. Byla jsem jediná Evropanka, která kdy spatřila marockého císaře. To mi bylo sedmdesát. Co člověk neudělá, aby si ještě užil kousek radosti. Věděla jsem, že se mi ta síla vrátila jen dočasně, ale ta nádhera, dokud jsem ji měla.

DRUHÉ JEDNÁNÍ

První obraz

Personální agentura.

Marlena a Žaneta

- Marlena Takže to máme – Žaneta, jste Žaneta, vidíte? Tak se podíváme, jak to vypadá. Maturitu nemáte. / No, známky ze školy slušné; kursy, tu maturitu byste si bývala
- Žaneta Prospěch dobrý.
- Marlena asi mohla udělat. / Těsnopis, stroj, rychlost ani vynikající, ani moc špatná.
- Žaneta Chtěla jsem jít dělat.
- Marlena No tak, Žaneto, jaké je to místo, co máte teď?
- Žaneta Dělán sekretářku.
- Marlena Sekretářku nebo písáčku?
- Žaneta Teda začala jsem jako písáčka, ale teď už půl roku jsem sekretářka.
- Marlena Čí?
- Žaneta No tak oni jsou tři, podílejí se o mě. Pan Ashford, ten šéfuje administrativě, pan Philby / to je odbyt, no a –
- Marlena Docela malý podnik?
- Žaneta Takový menší.
- Marlena Přátelské ovzduší?
- Žaneta Ale jo, přátelské, docela jo.
- Marlena Vyhlídky?

Žaneta Ani moc ne, to je právě ta potíž. Slečna Lewisová dělá sekretářku řediteli a je tam prostě odjakživa, a paní Bradfordová / je –

Marlena Takže vy byste chtěla nějaké místo s lepšími vyhlídkami?

Žaneta Potřebuju změnu.

Marlena Takže vezmete cokoliv – tedy srovnatelného?

Žaneta To ne, chci mít vyhlídky. Chci větší plat.

Marlena Teď máte – ?

Žaneta Čtyři sta. Teda měsíčně. Liber.

Marlena No ale to vůbec není špatné. Je vám kolik? Dvacet?

Žaneta Šetřím si, abych se mohla vdát.

Marlena Znamená to, že nechcete nic na delší dobu, Žaneto?

Žaneta No, možná že třeba jo.

Marlena Protože jak je to pak s těmi vyhlídkami? Děti zatím ne?

Žaneta Jé, to ne, děti ne, zatím teda.

Marlena Takže jim nepovíte, že se budete vdávat?

Žaneta Neměla bych?

Marlena Asi by to bylo lepší.

Žaneta Prstýnek nenosím. Říkali jsme si, že na prstýnkách ušetříme.

Marlena Aspoň si ho nemusíte sundávat.

Žaneta To já bych si ho nesundávala.

Marlena Vůbec se o tom nemusíte zmiňovat, až půjdete na pohovor. / A teď,

Žaneta Ale co když se budou ptát?

Marlena Žaneto, máte nějakou konkrétnější představu, co by to tak mělo být za podnik?

Žaneta Myslela jsem na reklamu.

- Marlena Lidi obvykle myslí na reklamu. Pár volných míst v reklamě bych tu měla, ale mám takový dojem, že tam by chtěli někoho trochu šmrncovnějšího.
- Žaneta To jako myslíte, jak vypadám? / Můžu
- Marlena Já myslím zkušenějšího.
- Žaneta se oblíkat jinak. Takhle se oblíkám naschvál, kvůli tomu místu, co mám teď.
- Marlena Měla bych tady marketingové oddělení jednoho podniku na výrobu pleteného zboží. / Odbyt, to máte vlastně skoro jako
- Žaneta Pletené zboží?
- Marlena reklamu. Sekretářka vedoucího odbytu, je mu pětatřicet, je ženatý, už jsem mu jedno děvče poslala, byla tam spokojená, ale odešla, protože má dítě, takže tam se o vdávání nezmiňujte. Myslím, že je to slušný chlap, práci rozumí, nebudete ho muset rozmazlovat a dělat práci za něj. Čtyři sta čtyřicet měsíčně, tak to je víc, než máte teď.
- Žaneta Když já nevím.
- Marlena Tadyhle mám takový menší podnik, otec a dva synové, tam byste měla asi trochu větší vliv, jako sekretářka byste měla i recepci, tady píšou, jenom čtyři stovky, ale podnik roste a to místo by šlo taky nahoru, pak byste to měla prvotřídní, nové holky pod sebou.
- Žaneta Co dělají?
- Marlena Stínidla. / Tohle bych vám radila na prvním místě.
- Žaneta Jenom stínidla?
- Marlena Jo, má milá, stínidel je. Takže vás tam pošleme, vidíte, a to pletené zboží dáme na druhém místě. Můžete se tam jít představit, jakmile vás zavolají, uděláte si volno?
- Žaneta Já bych ráda cestovala.
- Marlena My žádné cizí firmy nemáme. To byste musela jít někam jinam.

- Žaneta No, já vím. Já vlastně ani... Myslím jako...
- Marlena Váš snoubenec chce cestovat?
- Žaneta Já bych chtěla nějaké místo, abych byla tady v Londýně a s ním a vůbec, ale občas – no, asi je to blbost. Jsou taky takový místa?
- Marlena Tak třeba osobní asistentka velkého šéfa jedné nadnárodní firmy. Jestli máte na mysli něco takového, tak musíte začít plánovat víc dopředu. Na něco takového byste to chtěla tak za deset let dotáhnout?
- Žaneta Za deset let třeba nebudu naživu.
- Marlena Jistě, jenže budete. Budete mít děti.
- Žaneta To já nemůžu, myslet na deset let dopředu.
- Marlena Stejně na to nemáte tu rychlost. Takže vás pošleme tady k těm dvěma, ano? Nebyla jste v žádné jiné agentuře? Jenom aby se nám někde jako nezkřížily linky. Tak podívejte, Žanetko, já chci, abyste tohleto místo, buď jedno nebo druhé, dostala, rozumíte? Když vás tam pošlu, znamená to, že se za vás stavím. Prezентujete se dobře, vypadáte taky fajn, jen si musíte věřit, musíte tam jít a být stoprocentně přesvědčená, že tohle je pro vás to nejlepší místo a že vy jste na tohle místo ten nejlepší člověk. Když tomu nebudete věřit vy, nebudou tomu věřit oni.
- Žaneta A vy tomu věříte?
- Marlena Myslím, že byste mě mohla přesvědčit, abych tomu věřila, kdybyste se do toho opravdu vložila.
- Žaneta Ano. No tak dobře.

Druhý obraz

Dvorek Joycina domu. Dům se zadním vchodem je v pozadí. V popředí přístřešek z harampádí, jaké si stavějí děti. V něm se mačkají dvě děvčátka, Angie a Kit. Angie je šestnáct, Kit dvanáct. Z domu nejsou vidět.

Z domu volá Joyce.

Joyce Angie, Angie, jsi tam?

Ticho. Děvčata ani nedutají a čekají. Když se dál nic neděje, uklidní se.

Angie Kdyby tak chtěla umřít.

Kit Chceš jít na Exterminátora?

Angie Sedíš mi na noze.

Kit V televizi nic není. Můžem si dát zmrzku. Angie?

Angie Já ti něco řeknu, jo?

Kit Chceš jít na Exterminátora?

Angie Dyt' je nepřístupnej.

Kit Já už se na nepřístupný dostanu.

Angie Já ti něco povím jo?

Kit Tak pudeme na něco jinýho. Zajedem do Ipswiche. Co hrajou v Odeonu?

Angie Vona mě nepustí, uvidíš.

Kit Tak jí nic neříkej.

Angie Nemám prachy.

Kit Já to zaplatím.

Angie Jo, a vona bude zase skučet.

Kit Tak já jí řeknu sama, jestli chceš.

Angie Já nemám prachy, a nechci abys to platila ty.

Kit Tak já jí řeknu.

Angie Vona tě nemá ráda.

Kit Mám ještě tři libry, co jsem dostala k narozeninám. To vona jako říkala, že mě nemá ráda, jo? Tak já pudu sama.

Angie Tvoje máma tě nepustí. Musím tě tam vzít já.

Kit Nic se nedozví.

Angie Bála by ses, kdo si sedne vedle tebe.

Kit No, nebála.
A má mě ráda, stejně.
Tak mi to řekni.

Angie Co ti mám říct?

Kit To tebe nemá ráda.

Angie No, já zas nemám ráda ji, tak ať se jde vycpat.

Joyce *z domu* Angie. Angie. Já vím, že jsi tam. Tak ať pro tebe nemusím chodit.
Koukej, už ať jsi tady.

Ticho. Nic se neděje.

Angie Včera večer, když jsem šla spát... Přemejšlela jsem včera, jestli bych mohla donutit věci, aby se hejbaly. Rozumíš, aby se hejbaly, jen když na ně budu myslet, ani se jich nedotknu. Včera večer jsem ležela a najednou spad ze zdi obraz.

Kit Jakej vobraz?

Angie Babička, no, její vobraz. Ne ten plakát. Ta fotka v rámečku.

Kit To jsi s ní něco udělala, aby spadla?

Angie Asi jo.

Kit A myslela jsi na to?

Angie Na to ne, ale na něco.

Kit Tak to se mi moc nezdá.

Angie To kotě znáš?

Kit Který?

Angie Dyť je jen jedno. To mrtvý.

Kit Co je s ním?

Angie V noci jsem ho slyšela.

Kit Kde?

Angie Tady, venku. Ve tmě. Co kdybych tě tady nechala celou noc ve tmě?

Kit To bys nemohla. Šla bych domů.

Angie To bys nemohla.

Kit Šla / bych domů.

Angie Ne, to bys nemohla, kdybych řekla, tak bys nemohla.

Kit Mohla.

Angie Tak bys nic neviděla. Vůbec nic bys nevěděla.

Kit Ve dne já vidím.

Angie Nevidíš. Ve dne to neslyšíš.

Kit Nechci to slyšet.

Angie Bojíš se, no.

Kit Ničeho se nebojím.

Angie Bojíš se krve.

Kit Stejně to není tamto kotě. Slyšelas nějakou starou kočku / prostě jsi slyšela nějakou starou kočku.

Angie Ty tak víš, co jsem slyšela. Nebo viděla. Nic nevíš, seš cucák.

Kit Sedíš na mně.

Angie Dávej pozor na mé vlasy / píčo pitomá.

Kit Krávo posraná blbá, nenávidím tě.

Angie A co, mně je to fuk.

Kit Jseš děsná.

Angie Zabiju mámu a ty se na to budeš dívat.

Kit Já nehraju.

Angie Bojíš se krve.
Kit strčí ruku pod šaty, vytáhne ji a na prstu má krev.

Kit Tak hele, já mám svou vlastní krev, abys věděla.
Angie vezme Kit za ruku a prst jí olízne.

Angie A teď jsem lidožrout. Teďka by se ze mě moh stát upír.

Kit Ten vobraz nebyl pořádně pověšenej.

Angie Až to dostanu já, tak musíš udělat to samý.

Kit Nemusím.

Angie Bojíš se.

Kit Udělám to, možná to udělám. Ale nemusím, jenom proto, že mi řekneš. Pobliju tě.

Angie Mně je to fuk, když mě poblížeš, mně blití nevaří. Krev mi taky nevaří. Když se vocaď nedostanu, tak umřu.

Kit   Já jdu domů.

Angie   Skrz barák nemůžeš. Uvidí tě.

Kit   Nic jí nepovím.

Angie   No to je skvělý, nádhera.

Kit   Řeknu, že jsem byla sama. Řeknu jí, že jsi u nás a já že jdu pro tebe.

Angie   Seš blbá. Dyt' vona ví, že jsem tady.

Kit   Tak proč nemůžu jít skrz barák?

Angie   Protože jsem řekla.

Kit   Moje máma tě stejně nemá ráda.

Angie   Jako bych chtěla, aby mě měla ráda. Je to čůza.

Kit   Není.

Angie   Dělá to s každým.

Kit   Nedělá.

Angie   Ani nevíš co.

Kit   A vím.

Angie   Tak mi to řekni.

Kit   Všecko to máme ve škole, ty chytrá. V televizi je to furt. Tys to eště nedělala.

Angie   Jak to víš?

Kit   No, vím že ne.

Angie   Takže houby víš, náhodou dělala.

Kit   S kým?

Angie   Neřeknu / s kým.

Kit   Takže nedělala.

Angie Jak to víš?

Kit S kým?

Angie Neřeknu.

Kit Řekla jsi, že mi povíš všechno.

Angie No tak jsem asi kecala, ne?

Kit S kým? Nemůžeš mi říct, s kým, protože / jsi nikdy –

Angie Pst!

Z domu vyjde Joyce. Zastaví se na polovině cesty přes dvorek a poslouchá. Angie a Kit poslouchají.

Joyce Jsi tam, Angie? Kit? Jsi tam, Kittynko? Nechceš čaj? Mám taky čokoládový keksy. Tak pojd'te, já postavím na čaj. Pojd' na keksíčky s čokoládkou, Angie.

Všichni čekají a poslouchají.

Píčo jedna zasraná, tak si tam zůstaň a chcípni. Zamknu dveře.

Všichni čekají. Joyce se vrací do domu. Angie a Kit sedí chvíli potichu.

Kit Až bude válka, tak kde to bude nejbezpečnější?

Angie Nikde.

Kit Na Novým Zélandě, říkala moje máma. Úplně ti vohoří kůže. Pojedem na Novej Zéland?

Angie Já tady nezůstanu.

Kit Pojedem na Novej Zéland?

Angie Na to jseš moc malá.

Kit Na to jseš moc malá.

Angie Já už jsem náhodou velká, vdávat bych se mohla.

Kit Dyt' se nechceš vdávat.

Angie To ne, ale dost velká na to jsem.

Kit Já bych zjistila, kam to prdnou, a přesně tam bych si stoupla.

Angie To bys nezjistila.

Kit Furt lepší než se vláčet po světě a tahat za sebou po zemi svou vlastní kůží.
Brr. / Chtěla bys chodit po světě a tahat za sebou po zemi kůží?

Angie To bys nezjistila, blbečku, to je totiž tajemství.

Kit Kam jdeš?

Angie Neřeknu.

Kit Proč?

Angie Je to opravdový tajemství.

Kit Všecky svoje tajemství mi dycky říkáš.

Angie Vopravdový tajemství ne.

Kit Ale jo.

Angie Ale ne.

Kit Já chci někam pryč, kde ta válka nebude.

Angie Na válku zapomeň.

Kit Nemůžu.

Angie Musíš. Je to nuda.

Kit V noci si na to vzpomenu.

Angie Já stejně udělám něco jinýho.

Kit A co? Angie, no tak, Angie.

Angie Je to tajemství.

Kit Horší než to kotě to bejt nemůže. A mámu že zabiješ. A ta válka.

Angie No, ale já ti to neřeknu, třeba si chcípni, mně je to fuk.

Kit Moje máma říká, že je to divný, když si hraješ s takovou malou jako já. Říká, proč prej nemáš kamarádky stejně starý, jako jsi ty. Ty, co jsou stejně starý jako ty, vědí, že jseš divná. Říká, že na mě máš špatnej vliv. Že prej si promluví s tvou mámou.

Angie zkroutí Kit ruku. Kit vykřikne

Angie Řekni, že lžeš.

Kit Povídala to vona, ne já.

Angie Řekni, že žereš hovna.

Kit To mě nedonutíš.

Angie ji pustí

Angie Mně je to stejně fuk. Vodejdu vocud'.

Kit Tak si jdi.

Angie Jednoho krásnýho dne se všichni vzbudíte a zjistíte, že jsem pryč.

Kit Jasně.

Angie A neřeknu ti kdy.

Kit Tak si jdi.

Angie Tak mi odpusť, že jsem ti ublížila.

Kit Já jsem unavená.

Angie Máš mě ráda?

Kit Já nevím.

Angie Máš mě ráda.

Kit Já jdu domů.

Kit vstane

Angie Ne, nejdeš.

Kit Jsem unavená.

Angie Uvidí tě.

Kit Dá mi čokoládovej keks.

Angie Kitty.

Kit Pověz mi, kam pojedeš.

Angie Sedni si.
Kit si opět sedne.

Kit Tak povídej.

Angie Přísaháš?

Kit Přísahám.

Angie Pojedu do Londýna. Za tetou. Podívat se na ni.

Kit No a co?

Angie To je všechno.

Kit To je toho. Já tetu vidím pořád.

Angie Já ne.

Kit Co je na tom zvláštního?

Angie No je. Ona je zvláštní.

Kit Proč?

Angie Prostě je.

Kit Proč?

Angie Prostě je.

Kit Proč?

Angie Máma ji nesnáší.

Kit Proč?

Angie Proto.

Kit Třeba není moc příjemná.

Angie Je příjemná.

Kit Jak to víš?

Angie Protože ji znám.

Kit Dyť jsi říkala, že ji nevidáš.

Angie Viděla jsem ji loni. Tys ji taky viděla.

Kit Já?

Angie To je jedno.

Kit Já se na ni pamatuju. Na tu tetu. Co je na ní zvláštního?

Angie Obstarává lidem práci.

Kit Co je na tom zvláštního?

Angie Já myslím, že jsem její dítě, můj tety. Já myslím, že máma je ve skutečnosti moje teta.

Kit Proč?

Angie Protože jezdí od Ameriky. A už sklapni.

Kit Já už v Londýně byla.

Angie Ted' mě pochovej a sklapni už, protože mně je špatně.

Kit Sedíš mi na ruce.

Ticho. Joyce vyjde z domu a tiše k nim dojde

Joyce Tak pojd'te.

Kit Jé, dobrý den.

Joyce Už abys šla domů.

Kit   My chceme jít do kina.

Joyce   Od kolika?

Kit   Já nevím.

Joyce   Co hrajou?

Kit   Nevím.

Joyce   Moc toho zrovna nevíš, co?

Kit   Tak můžeme?

Joyce   Nejdřív si musí Angie uklidit pokoj.

Angie   Nemusím.

Joyce   Ale musíš, je to tam jak v prasečím chlívku.

Angie   A neuklidím.

Joyce   Tak nikam nejdeš. Mně je to fuk.

Angie   A jdu.

Joyce   Stejně nemáš peníze, ne?

Angie   Platí to Kit.

Joyce   Ani nápad.

Kit   Já ti s tím pokojem pomůžu.

Joyce   No vidíš, to je od ní hezký.

Angie   Nepomůžeš. Počkáš tady.

Kit   Tak dělej.

Angie   Nikam nespěchám. Jen klidně počkej.

Angie vejde do domu. Ticho.

Joyce   Tak já nevím.

Ticho.

Co škola?

Kit Ale jo, dobrý.

Joyce Ty jsi teď co – třetí ročník?

Kit Druhej.

Joyce Říkala tvoje máma, že prej ti jde dobře angličtina.

Ticho.

Možná měla Angie ještě ve škole zůstat.

Kit Nelíbilo se jí tam.

Joyce Mně se tam taky nelíbilo. A podívej se na mě. Když se zařadí člověk ve škole, zařadí se jinde taky. U Angie by to bylo prašť jako uhoď. Když se práce těžko shání, tak Angie práci nesežene. Taky by mi bylo líto každého jejího nadřízeného. Spíš by se asi měla vdát. Až na to, že nevím, kdo by si ji vzal. Ona nakonec bude z těch, co nikdy z domova neodejdou. Čím chceš být, až vyrosteš, Kit?

Kit Fyzičkou.

Joyce Cože?

Kit Jadernou fyzičkou.

Joyce Proboha proč?

Kit Mohla bych, jsem chytrá.

Joyce To já vím, že jsi chytrá, děvenko.

Ticho.

Já udělám ten čaj.

Ticho.

Vypadá to na déšť.

Ticho.

To nemáš stejně starý kamarádky?

Kit Mám.

Joyce No tak.

Kit Já jsem na svoje léta stará.

Joyce A Angie je hloupá, co? Tak ona není hloupá.

Kit Já mám Angie moc ráda.

Joyce Ona je chytrá takovým svým způsobem.

Kit Nemůžete mi v tom bránit.

Joyce Taky nechci.

Kit Nemůžete, abyste věděla, tak co.

Joyce Nebuď drzá, Kitty. Na malé děti byla vždycky hodná.

Kit Už jde, tak mě radši nechte na pokoji.

Angie vyjde z domu. Převlékla se, má na sobě staré sváteční šaty.

Jsou jí trochu malé.

Joyce Proč sis oblíkla tohleto? Už sis uklidila pokoj? V tomhle nemůžeš uklízet.

Angie Koukla jsem se do skříně a voni tam byly.

Joyce Pochopitelně tam byly, kde by byly jinde, když mají bejt ve skříní. To je pro tebe jako překvapení, když něco najdeš na svém místě? Koukám, že je asi překvapená, vid' Kit, že v tom svém pokoji našla něco tam, kde to má bejt.

Angie Rozhodla jsem se, že si je vemu.

Joyce Snad ne dneska, proč? Když budeš uklízet pokoj? Dokud si to tam neuklidíš, do žádného kina nejdeš. Potom si ty šaty můžeš vzít, když budeš chtít.

Angie vezme do ruky cihlu.

Už máš ten pokoj hotovej? Abys sis nemyslela, že se z toho vyvlíkneš.

Kit Tak pojd' už, Angie.

Joyce Nikam nepude, dokud si neuklidí pokoj.

Kit Začíná pršet.

Joyce Tak honem, honem. Hod' sebou, uklid' si ten pokoj, Angie, a pak můžeš jít s Kit do kina. Brr, to leje, pojd'te. Podíváme se do novin, vod kolika hrajou. Ví o tom maminka, Kit, že přijdeš dneska pozdě domů, co? No tak, Angie, dělej, hod' sebou. Zničíš si ty šaty. Mně je z tebe nanic.

Joyce a Kit běží do domu. Angie zůstane, kde je. Zvuk deště. Kit vyjde z domu a křikne

Kit Angie, Angie, pojd', zmokneš. *Vrátí se k Angie.*

Angie Ty šaty jsem si vzala, protože jsem chtěla zabít mámu.

Kit A ty sis asi myslela, že to uděláš cihlou.

Angie Cihlou můžeš zabít člověka.

Kit Tys to neudělala, tak co.

Třetí obraz

Kancelář personální agentury. Psací stoly a prostor pro rozhovory s klienty.

Pondělí ráno.

Win a Nell právě dorazily do práce

Nell Kafe, kafe, kafe, kafe / kafe.

Win Ty růže byly úžasný. / Mořská panna.

Nell No ne.

Win Iceberg. Naučil mě, jak se všechny jmenujou.

Nell už má kávu

Nell Á. Ták, to bychom měly.

Win Má jednu z nejlepších růžových zahrad v západním Sussexu. Jezdí na výstavy.

Nell Cože?

Win Manželka jela navštívit matičku. Teda svou. Bylo to jako žít spolu.

Nell Mazaná, předem ani slovo.

Win Zavolal v sobotu ráno.

Nell Ještě žes byla volná.

Win To jsem mu taky řekla.

Nell To snad ne.

Win Už jsi někdy viděla opravdu krásnou růžovou zahradu?

Nell Já kytky nemám ráda. / Já mám ráda bazény.

Win Marilyn. Esteřino dítě. Všecky se jmenujou podle ptáků.

Nell Naše přítelkyně si dává nějak na čas. Vsadím se, že oslavovala celou sobotu a neděli.

Win Růži já bych pojmenovala Elvis. Nebo Muhammad Ali.

Nell Už je tu Howard?

Win Jestli tu je, tak nás bude otravovat s nějakým problémem.

Nell Jen ať se Howard stará sám o sebe.

Win Howard je z toho fakt vedle.

Nell Howard si myslí, že když je chlap, tak na ten flek měl nějaký nárok nebo co. Naše Marlena má mnohem víc koule než celej Howard, to se nedá nic dělat.

Win Chudák.

Nell Však on to přežije.

Win Půjde někam jinam.

Nell Taky bych vlastně docela změnila vzduch.

Win Vážně?

Nell Trčet na fleku, na to já nikdy moc nebyla. Vzhůru na nové pastviny.

Win Tak copak máme teď za piráta, no?

Nell Zatím nic určitýho.

Win Kontaktáže?

Nell Pokusy o kontaktáž jsou tu pořád. Musela bych si myslet, že mi smrdí z pusy, kdyby přestaly. Jenže mě si většina z nich nemůže dovolit. Tebe ostatně taky ne.

Win Copak já to mám zatím dobrý. Pokud nevyrazím do Austrálie.

Nell Je tu holt nahoře trochu málo místa.

Win Zaplnila ho Marlena.

Nell Já jí to přeju. Leda že by z toho koukaly aspoň lepší peníze.

Win Stačí říct.

Nell Vždycky stačí říct.

Win Tak copak tady máme? Já tu mám nějakého pana Holdena, mluvila jsem s ním minulý týden.

Nell Je k něčemu?

Win Průbojný. Trochu kovboj.

Nell Dobře vypadá?

Win Dobře se oblíká.

Nell Muž velkého světa?

Win Tak nějak se asi vidí, on určitě, ale já si nejsem tak jistá, jestli na to má, tady nahoře.

Nell Firma Prestel chce šest mužů velkého světa, a já zatím viděla tak dva a půl.

Win Jako cest'ák je ohromnej a k nezaplacení, jenže si myslí, že už je pomalu načase, aby se dostal do kanclu. Poslala jsem ho k IBM, ale nevzali ho.

Nell Prestel potřebuje cest'áky.

Win Tolik inteligence on zas nepobral.

Nell Kancelář by zvládnul?

Win Když bude mít sekretářku, která umí pravopis a hlavně čárky, tak by to měl dotáhnout daleko.

Nell Tak pamatuj na ty Prestely. Mrknu se vedle. Mám tady toho chudáka, co jsem mu nikdy neměla slibovat, že mu pomůžu. Holt to moje měkký srdce.

Win Měkký jak starý bagančata. Kolik mu je?

Nell No právě, pětáctýřícet.

Win Tak už nic neříkej.

Nell Nikam se netlačí, zná svoje místo, nechce si říkat manažer, prostě takovej neškodnej fotřík, chce jen lepší provizi a trochu toho sluníčka.

Win Jako každej.

Nell Musí se stěhovat. Má přízemní domek v Dymchurchi.

Win A jeho žena říká?

Nell Milostivá paní choť by se radši nestěhovala. Klimaktérium.

Win Hele, je to jeho funus, neztrácej s ním čas.

Nell Já čas neztrácím.

Win Víkend slušnej?

Nell Dá se říct.

Win Kterej?

Nell V pátek jeden, v sobotu druhej.

Win No ne!

Nell Včera večer jsem se dívala na bednu.

Win Kterýho máš vlastně radši? Kterej je lepší?

Nell Nejlepší byla neděle a kakao.

Win Holden, Barker, Gardner, Duke.

Nell Tady mám nějakou ženskou, co si myslí, že umí dělat prodej.

Win Vezmeš ji?

Nell Ledacos už dělala.

Win Služby?

Nell Ani ne, podstatnější věci, elektrika a tak.

Win Tvrdá holka jako my.

Nell Pár by se jich tu ještě uživilo.

Win Tady nic volného není.

Nell To ne, ale já jak tyhle tvrdý typy vidím, tak bych je sem hned brala. Držet si je.

Win Já mám dojem, že nás je ažaž.

Nell Derek zase říkal, že si mě chce vzít.

Win Ten taky nepozná, když prohraje.

Nell Řekla jsem mu, že na hausfrau si hrát nebudu. Ani v Ascotu.

Win Ale ne že bys zase nemohla.

Nell Kdybych já se rozhodla hrát si na hausfrau, tak budu hrát se všema trumfama v ruce.

Win Mohla by sis ho vzít a dělat dál.

Nell Mohla bych dělat dál a nebrat si ho.
Dorazí Marlenu.

Marlena Dobré jitro, dámy.
Win a Nell tleskají a jásají.
Pozor na účes.

Nell Kafe, kafe, kafe.

Win Taktně se nezmiňujeme, že jdeš pozdě.

Marlena Metro zasraný.

Win To už známe.

Nell To říkáme taky.

Win Šéfová nemusí chodit tak brzy jako chudá řadová pracující žena.

Marlena   Podej mi cukr a zavři klapačku, milánku.

Win   Teda mně to udělalo radost.

Nell   Howard vypadá, že mu není dobře.

Win   Howardovi není dobře. Má vředy a srdce. Svěřil se mi.

Nell   No tak to bude asi muset přestat, co?

Win   Přestat co?

Nell   Kouřit, pít, řvát. Pracovat.

Win   Pracovat.

Nell   Zatím si tak probíráme, co nás dneska čeká.

Marlena   Já udělám nějaké ty ženské za Pam. Hromaděj se tady, co je Pam pryč.

Nell   Nějakých pět šest děvčátek a jeden absolvent uměleckoprůmyslový školy, co neumí psát na stroji.

Win   Byla jsem celý víkend v jeho venkovském sídle v Sussexu.

Nell   Zamlouvá se jí jeho růžová zahrada.

Win   Musela jsem si lehnout vzadu v autě na podlahu, aby mě neviděli sousedi.

Nell   To nemyslíš vážně.

Win   Byla to sranda.

Nell   To mě teda podržte, to je fór.

Win   Byla to sranda.

Marlena   Přece tě museli vidět na zahradě.

Win   Zahrada má strašně vysoký zdi.

Nell   Já mám takovej pocit, že to řeknu paní choti.

Win   To určitě.

Nell Třeba ho opustí a růžová zahrada bude tvá.

Win Jakmile to přestane být tajemství, tak letím.

Nell Že se ti chce.

Win Trochu si užít, ne?

Nell Myslím, že je načase, abys vyrazila do Austrálie.

Win Myslím, že je načase najet na průbojného pana Holdena.

Nell Jestli budeš mít nějaký opravdu pěkný chlápky, Marleno, tak bych nějaký chtěla pro Prestel.

Marlena Odpoledne by možná jeden k dispozici byl. Teď po ránu mám jen ty sekretářky od Pam.

Nell No, za pár dní už budeš sedět nahoře a všechny nás budeš hlídat.

Marlena Mrzí tě to?

Nell Nerada jsem na druhém místě.

Marlena Kdo je.

Win Jsme radši, že jsi to ty, než kdyby to byl Howard. Jsme rády, že tě máme, vid' Nell?

Nell No ježiš. Bezva.

Pohovor. Win a Louisa

Win Tak, Louisa, že, dobrý den, mám tady veškeré detaily. Koukám, že jste byla jedné práci dlouho věrná.

Louisa Ano, byla.

Win Jednadvacet let na jednom místě, to je dlouhá doba.

Louisa Taky mám takový pocit. Mám pocit, že je čas jít jinam.

Win A vám je teď kolik?

Louisa Nedávno mi bylo čtyřicet.

Win Přesně?

Louisa Čtyřicet šest.

Win Nemusí to nutně být nevýhoda, tedy samozřejmě je, to si musíme uvědomit, ale nemusí být tragická, zkušenost má taky svou váhu.

Louisa To doufám.

Win Tak, a teď jen mezi námi, máte nějaké potíže, nějaký zvláštní důvod, že odcházíte – tedy něco, co není v dotazníku?

Louisa Nic takového.

Win Takového?

Louisa Prostě nic.

Win Žádné náhle ukončené dlouhodobé – vztahy a v důsledku toho nesnesitelné ovzduší?

Louisa Jakýmkoli věcem toho druhu jsem se vždycky důsledně vyhýbala.

Win Žádné osobní rozpory mezi vámi a vašimi bezprostředními nadřízenými nebo podřízenými?

Louisa Vždycky jsem si dávala pozor, abych s každým vycházela co nejlíp.

Win Ptám se proto, že to může mít vliv na eventuální posudek, a taky to ovlivňuje vaši motivaci, potřebuju vědět naprosto jasně, proč odtamtud odcházíte. Takže předpokládám, že už vás ta práce neuspokojuje. Je to kvůli penězům?

Louisa Částečně kvůli penězům. Ani ne tak moc kvůli penězům.

Win Devět tisíc liber ročně je totiž velice slušné. Živíte někoho?

Louisa Ne, nikoho. Matka už nežije.

Win Tak proč měníte místo?

- Louisa Jiní lidé také mění místo.
- Win Ale proč ho měníte vy, teď, když jste tam strávila většinu života?
- Louisa Tak podívejte se, já jsem pro ten podnik žila, obětovala jsem mu život, dalo by se vlastně říct, protože jinak jsem moc společensky vlastně nežila, pracovala jsem po večerech. Do ničeho osobního jsem se nikdy v kanceláři nezapletla právě z toho důvodu, jak jste se zmínila, a když je člověk s takovým nasazením věnuje práci, tak se v jiných kruzích ani moc nepohybuje. Já mám od sedmadvaceti zařazení vedoucího, to vy přece umíte ocenit. Vybudovala jsem celé oddělení. A prosím, ono to jede, funguje to výborně a já tam trčím. Dvacet let jsem tam strávila ve středním managementu. Já viděla mladíčky, které jsem zacvičila, jak postupují dál, ať už u nás nebo jinde, na vyšší místa. Mě si nikdo nevšimne, prosím, já to neočekávám, nepřitahuju pozornost tím, že bych dělala chyby, každý považuje za samozřejmost, že moje práce je vždycky perfektní. Však oni si všimnou, až budu pryč, pak budou litovat, aspoň myslím, že o mě přišli, samozřejmě mi budou nabízet větší plat, jenže já odmítnu. Až budu pryč, tak teprv uvidí, co jsem pro ně znamenala.
- Win Když vám nabídnou vyšší plat, tak tam nezůstanete?
- Louisa Ne. Nezůstanu.
- Win Vy jste tam jediná žena?
- Louisa Ano, tedy kromě děvčat pochopitelně. Jedna tam byla, dělala mi asistentku, to bylo jedinkrát, co jsem vzala jako asistentku mladou ženskou, vždycky jsem měla v tomhle pochybnosti. Já s ženskými nepracuju moc ráda, myslím, že v práci mě berou jako muže. No, ale tak tuhle mladou ženu jsem přijala, měla vynikající kvalifikaci, a taky se osvědčila, pak měla svoje vlastní oddělení a odešla ke konkurenci, tam je teď ve správní radě, fajn, já jí to přeju. Má jiný styl, takový ten nový typ, hezká, dobře se oblíká – tedy nechci říct, že já se snad oblíkám nevhodně. Ale jsou prostě dneska takové ty ženské, kolem třiceti, prostě vyrostly v jiném ovzduší. Nejsou tak opatrné. Považují samy sebe za

samozřejmost. Já musela každou minutu ospravedlňovat svou existenci, a taky jsem to dělala a – osvědčila jsem se.

Win Musíme si uvědomit, že pokud bude nějaké volné místo tohohle druhu, bude to něco, co by spíš mohl dostat nějaký podstatně mladší muž. Jsou podniky, kde ocení vaše zkušenosti natolik, že to možná risknou. Jsou taky oblasti, které jsou pro ženy snadnější, tady mám například jednu firmu, která dělá kosmetiku, tam by vaše zkušenosti mohly být rozhodující. To by bylo za osm a půl, nevím, co byste tomu říkala?

Louisa Dokázala jsem, že peníze vydělat umím. Pro mě je důležitější dostat se někam jinam. Mám pocit, že když to neudělám teď, neudělám to nikdy. Někdy / si říkám –

Win U pohovoru byste neměla tolik mluvit.

Louisa Já o sobě normálně nemluvím. Vím velice dobře, jak se mám prezentovat v pracovním prostředí. S vámi mluvím takhle proto, že mi tohle připadá jako něco jiného, vy snad máte v popisu práce, že mě máte pochopit, ne? Ptala jste se.

Win Myslím, že už vás chápu dost.

Louisa No dobře. To je dobře.

Win Pijete?

Louisa No dovolte. Tedy nejsem naprostý abstinents, to mi připadá velice podezřelé, to vás zase mají za alkoholika, když jste abstinents. Nebo jak to myslíte? No, nepiju. Proč?

Win Já piju.

Louisa Já ne.

Win No vidíte.

Hlavní kancelář

Marlena a Angie. Angie vejde

Angie Brý den.

Marlena Jste objednaná?

Angie To jsem já. Jsem tady.

Marlena Cože? To jsi ty, Angie?

Angie Nemohla jsem to tu najít. Zabloudila jsem.

Marlena Jak jsi prošla kolem recepcce? Ta slečna dole u přepážky, nesnažila se tě zastavit?

Angie Jaký přepážky?

Marlena To nic.

Angie Prostě jsem šla dál. Hledala jsem tě.

Marlena No, taks mě našla.

Angie No.

Marlena Tak kde je máma? Vyjely jste si na den do města?

Angie Ne tak docela.

Marlena Sedni si. Je ti dobře?

Angie Ano prosím, děkuju.

Marlena Tak kde je Joyce?

Angie Doma.

Marlena Takže ty jsi přijela se školou?

Angie Do školy už nechodím.

Marlena Tak jsi přijela s kamarádkou?

Angie Ne. Jsem tu sama.

Marlena Tys přijela sama, no to je legrace. A co jsi dělala? Nakupovala? Prohlížela sis Tower?

Angie Ne, šla jsem rovnou sem. Za tebou.

Marlena No to je od tebe moc hezký, že sis vzpomněla na tetu. Málokterá neteř se vydá nejdřív ze všeho za tetou. Dáš si kafe?

Angie Ne, děkuju.

Marlena Čaj, džus?

Angie Ne, děkuju.

Marlena Je ti dobře?

Angie Ano prosím, děkuju.

Marlena Jsi unavená po cestě?

Angie Ano, jsem unavená po cestě.

Marlena Tak se tady na chvíli posad'. Jak se daří Joyce?

Angie Ale jo, dobrý.

Marlena Jako vždycky.

Angie No, to jo.

Marlena Bohužel sis vybrala zrovna den, kdy mám strašně moc práce, teda jestli je vůbec taky někdy den, kdy nemám, jinak bych tě vzala na oběd a mohly bychom si zajít k Madame Tussaudové na voskové figuríny. Taky něco nakoupit. Kdy se vracíš? Máš zpáteční lístek?

Angie Ne.

Marlena Tak kterým vlakem se vracíš?

Angie Přijela jsem autobusem.

Marlena Tak kterým autobusem se vracíš? Nebo tu budeš přes noc?

Angie Ano.

Marlena A u koho budeš spát? Takže ty chceš, abych tě vzala na noc k sobě, co?

Angie Ano, prosím.

Marlena Nemám volnou postel.

Angie Můžu spát na podlaze.

Marlena Můžeš se vyspat na pohovce.

Angie Ano, prosím.

Marlena Stejně mi ale Joyce mohla zavolat. To je celá ona.

Angie Tak tady pracuješ, jo?

Marlena Tady pracuju dva roky, ale teď se budu stěhovat do jiné kanceláře.

Angie To je krása.

Marlena Ta moje nová kancelář je hezčí než tahle. Je tam jen jeden velký stůl, pro mě.

Angie Můžu se tam podívat?

Marlena Ne, teď to nejde, sedí tam někdo jiný. Ale ten koncem příštího týdne odchází a já nastoupím na jeho místo.

Angie A to je dobře?

Marlena Ano, to je moc dobře.

Angie To budeš šéf?

Marlena Ano, budu.

Angie Já to věděla, že budeš.

Marlena Jaks to mohla vědět?

Angie Věděla jsem, že budeš nad všema.

Marlena No, nad všema tak úplně zase ne.

Angie Ale budeš.

Marlena No uvidíme.

Angie A příští týden se tam budu moct podívat?

Marlena Ty tady budeš ještě příští týden?

Angie Ano.

Marlena To se nemusíš vrátit domů?

Angie Ne.

Marlena Proč ne?

Angie To je v pořádku.

Marlena V pořádku?

Angie No jo, nedělej si s tím hlavu.

Marlena Ví Joyce, kde jsi?

Angie Ano, jasně že ví.

Marlena Opravdu?

Angie Nedělej si s tím hlavu.

Marlena A jak dlouho u mě chceš asi tak zůstat?

Angie Pamatuješ, jak jsi k nám loni přijela na návštěvu?

Marlena No, to bylo pěkný, vid'?

Angie Tak to byl nejlepší den celého mého života.

Marlena Tak jak dlouho tady chceš asi tak zůstat?

Angie Ty mě nechceš?

Marlena Ale jo, jen se zajímám.

Angie Když mě nechceš, tak já u tebe nebudu.

Marlena Ale ne, samozřejmě můžeš u mě být.

Angie Budu spát na podlaze. Nebudu vůbec na obtíž.

Marlena Nerozčiluj se.

Angie Ne, ne, vůbec ne. Nedělej si s tím hlavu.

Vejde paní Kiddová.

Kiddová Promiňte, prosím.

Marlena Prosím.

Kiddová Promiňte.

Marlena Co pro vás můžu udělat?

Kiddová Promiňte, nezlobte se, že jsem k vám sem takhle vtrhla, ale musím s vámi mluvit.

Marlena Teď nemůžu, mám něco jiného. / Kdybyste laskavě šla do recepce –

Kiddová Jsem Rosemary Kiddová, Howardova žena, vy mě nepoznáváte, ale my už se známe, já si vás samozřejmě pamatuju / ale vy pochopitelně –

Marlena Ale jistě, paní Kiddová, nezlobte se, známe se, jistě. Howard tady někde bude, dívala jste se k němu do kanceláře?

Kiddová Ne, Howard tady nebude. Já jsem totiž přišla za vámi, kdybyste měla minutku dvě.

Marlena Já mám ale opravdu za pět minut objednaného klienta.

Kiddová Tohleto nám ani pět minut nezabere. Nezlobte se. Je to dost nutné.

Marlena No tak jistě. Co pro vás tedy můžu udělat?

Kiddová Jen jsem si chtěla popovídat, neformálně popovídat. Nemůžu to jen tak jednoduše – nezlobte se na mě, jestli vás ruším v práci. Já vím, že práce v kanceláři není jako práce v domácnosti / tam člověka pořád něco ruší.

Marlena Nene. Tohle je moje neteř. Angie. Paní Kiddová.

Kiddová Velmi mě těší.

Angie Ano prosím.

Kiddová Howard dneska nešel do práce.

Marlena Ne?

Kiddová Není mu dobře.

Marlena To jsem nevěděla. Je mi to líto.

Kiddová On je totiž v šoku. Z toho co se stalo.

Marlena Co se stalo?

Kiddová Kdo už by to měl vědět líp než vy. Myslím to, že jste byla jmenovaná ředitelkou místo Howarda. Celou sobotu a neděli mu bylo špatně. Tři noci už nespí. Já jsem taky nespala.

Marlena To mě mrzí, paní Kiddová. A co takhle prášky na spaní?

Kiddová Je to hrozně těžké, když někdo pracoval takových let.

Marlena To víte, v pracovním životě přijde občas i nějaké to malé zklamání. To Howard jistě taky ví. Ale uvidíte, že za pár dní bude zase jako rybička. Všichni jsme vždycky za pár dní jako rybička.

Kiddová Ale v tomhle já za ním stoprocentně stojím. Kdybyste ho viděla, věděla byste, o čem mluvím. Co to s ním udělá, když bude muset pracovat jako podřízený nějaké ženy? Já totiž myslím, že kdyby měl nad sebou mužského, tak by to vzal jako něco docela normálního.

Marlena Mám dojem, že to bude muset vzít jako něco docela normálního.

Kiddová A všechno to nakonec odnesu já. Mě ředitelkou neudělali. Mně podřízený není. Já stojím stoprocentně za ním. Pro mě je on odjakživa naprosto na prvním místě. A teď, co musím poslouchat? Vy ženské tohleto, vy ženské tamhleto. Já za to přece nemůžu. Budete s ním muset zacházet moc a moc opatrně. Je hrozně ukřivděný.

Marlena Přirozeně budu naprosto taktní a příjemná, přece člověk nezačne někoho pro nic za nic šikanovat. Budu se s ním radit o všech věcech, které se budou týkat jeho oddělení. Ale v tom se, paní Kiddová, nebude vůbec lišit od ostatních mých kolegů a kolegyň.

Kiddová Já myslím, že by se to lišit mělo, protože on je muž.

Marlena Není mi tak úplně jasné, proč jste za mnou přišla.

Kiddová Musela jsem něco udělat.

Marlena Tak teď jste to udělala, byla jste za mnou. Myslím, že na víc už asi nebudeme mít čas. Mrzí mě, že si vylévá zlost na vás. Je to ale mrzák, ten Howard.

Kiddová Ale vždyť přece živí rodinu. Má tři děti. Vždyť by to bylo jen spravedlivé.

Marlena To chcete jako říct, že bych mu to místo měla postoupit?

Kiddová No, napadlo mě, že kdybyste z toho nebo onoho důvodu nebyla jaksi k dispozici, padla by volba docela přirozeně na něho. Nežádám o to.

Marlena To je dobře.

Kiddová Nesmíte mu říct, že jsem tu byla. Je velice hrdý.

Marlena Když se mu nelíbí, co se tady děje, může jít pracovat jinam.

Kiddová To má být výhrůžka?

Marlena Lituju, ale opravdu mám práci.

Kiddová Ono to totiž není tak snadné, když je člověk v Howardově věku. Vám je to samozřejmě jedno. Říkala jsem si, že zachází moc daleko, ale má pravdu. Vy jste fakt takový ten válec na chlapy/ tak je to. Skončíte

Marlena Lituju, ale opravdu mám práci.

Kiddová jako ubohá opuštěná ženská. Je to proti přírodě.

Marlena Nemohla byste laskavě jít do prdele?

Kiddová Říkala jsem si, že když za vámi půjdu, aspoň něco udělám.
Paní Kiddová odejde.

Marlena Tak a já teď musím jít pracovat. Přijdeš později?

Angie Teda já myslím, že jsi byla skvělá.

Marlena Já teď musím jít pracovat.

Angie Poslalas ji do prdele.

Marlena Přijdeš později?

Angie Nemůžu zůstat tady?

Marlena Ty se nechceš jít podívat po městě?

Angie Radši bych zůstala tady.

Marlena No tak já myslím, že bys tu mohla zůstat, když tě to nebude nudit.

Angie Z celého světa bych nejradši byla tady.

Marlena Tak zatím.
Marlena odejde. Angie sedí u Winina stolu.
Pohovor Nell a Shona.

Nell Tak mám to správně? Vy jste Shona?

Shona Jo.

Nell Tady je, že vám je devětadvacet.

Shona Jo.

Nell Já holt ponocuju, no. Takže vy jste v tom místě, co teď máte, čtyři roky, Shono, vyděláváte šest tisíc základ a tři tisíce na provizi. V čem je teda problém?

Shona Žádnej problém.

Nell Proč chcete měnit?

Shona Prostě chci měnit.

Nell Změnit výrobek, změnit území?

Shona Obojí.

Nell Ale jezdit vám nevadí?

Shona Ráda řídím.

Nell Pozice manažera vás nezajímá?

Shona Pozici manažera bych chtěla.

Nell Měla byste zájem o pozici manažera, ale přitom byste dál chtěla jezdit?

Shona Jo, já jezdit chci.

Nell A s kolika zákazníky denně tak jednáte?

Shona S šesti.

Nell A kolik z toho je prodejně úspěšných jednání?

Shona Šest.

Nell To se mi nechce věřit.

Shona Čtyři.

Nell Vzbudit počáteční zájem vám potíže nedělá?

Shona Počátečního zájmu já mám fůru.

Nell A jak s uzavíráním obchodů?

Shona No, uzavírám, ne?

Nell Protože právě v téhle věci bude mít zaměstnavatel u ženy vždycky pochybnosti, to vám ostatně nemusím říkat, jestli má na to, aby to dovedla až k uzavření

obchodu. Oni si totiž myslí, že jsme moc jemné. Myslí si, že posloucháme, jaké má kupující pochybnosti. Myslí si, že bereme v úvahu jeho potřeby a jeho city.

Shona Nikdy neberu v úvahu ničí city.

Nell Já totiž dělala obchodní cestující šest let, umím prodávat všechno, prodávala jsem ve třech světadílech. Jsem žoviální, když na to přijde, ale jemná nejsem.

Shona Já moc jemná taky nejsem.

Nell Jak se tak na cestách srovnáváte s ostatními zástupci? Snášíte se s nimi? Dokážete je ukecat?

Shona Snáším se. Starám se o sebe.

Nell Tak trochu vlk samotář.

Shona Někdy.

Nell A o jakou branži tedy máte zájem?

Shona Počítače.

Nell No, to je ovšem, jak víte, oblast velice náročná, tam byste měla jako konkurenci pěkně ostrý hochy, v oblasti počítačů jsou pořádně ostřílení chlapi, v téhle oblasti se to vede dost americkým stylem.

Shona Proto to chci dělat.

Nell Co videosystémy? To teď frčí.

Shona Videosystémy by byly oukej.

Nell Právě se totiž snažím obsadit šest volných míst u firmy Prestel. A to se ovšem pohybujeme v oblasti tak mezi deseti a patnácti tisíci ročně i výš.

Shona To zní oukej.

Nell Taky se rozhoduju, jestli bych se na to neměla vrhnout. Ale tady jsou prachy taky slušné, když má člověk ty lepší klienty. Co říkáte, bylo by to něco pro vás?

Shona Dělat tady?

Nell Nemůžu vám to zatím oficiálně nabídnout, protože tu zatím nic volného není, ale vhodné typy vyhlížíme pořád. Tolik nás zase není. Mohly bychom zůstat v kontaktu.

Shona Ráda řídím.

Nell Takže ten Prestel by vás lákal?

Shona Jo.

Nell Co závazky?

Shona Závazky žádné.

Nell Takže stěhování by nebyl žádný problém?

Shona Žádný problém.

Nell Tak teď mi prosím vás ještě trochu povídejte, co jste dělala.

Shona Co jsem dělala. Tady je to všechno napsané.

Nell Holá fakta tu jsou, nic víc, a já vás musím zaměstnavateli prezentovat.

Shona Je mi devětadvacet let.

Nell To tu je.

Shona Vypadáme mladě. Mládí je u nás v rodině rodinný rys.

Nell Tak mi popište to vaše nynější místo.

Shona Moje nynější místo. Tak mám auto. Porscháka. Jezdím furt po dálnici. Dálnici беру sem tam. V rychlém proudu pro předjíždění frčím za klientama na sever, do Staffordshiru, do Yorkshiru. Tam toho mám hodně, v Yorkshiru. Prodávám elektrický věci. Jako myčky nádobí, automatický pračky, nerezový buben vynikající kvality, ohromně spolehlivý programy. Po prodejním servisu zajišťujeme skvělý poprodejní servis, náhradní díly, fůry náhradních dílů. Taky ledničky, prodávám spousty ledniček, hlavně v létě. Lidi kupují ledničky v létě, protože jim v tom vedru teče máslo a člověku už taky leze krkem pořád stavět mlíko do lavóru se studenou vodou, přikrytý utěrkou, to dá rozum, že na to

v dnešní době už lidi nejsou stavěný. Tak těch prodávám spousty. Velký, s velkejma mrazákama. Velký mrazáky. A když nejsem doma, spím v noci v hotelu. Platí firma. V různých hotelech. Už mě tam znají, tam v těch, co tam jezdím. Zapišu se, vykoupám se, vosprchuju se. Pak jdu dolů do baru, dám si gin a tonik, pokecám. Pak jdu do jídelny a dám si večeři. Obyčejně biftek se žampionama. Já ráda žampiony. Taky moc ráda uzenýho lososa. A k tomu ráda salát. Zelenej salát, hlávkovej. Rajčata nerada.

- Nell   Kristepane, proč já tady takhle ztrácím čas.
- Shona   Prosím?
- Nell   Ani slovo z toho není pravda, co?
- Shona   Jak to?
- Nell   Ten dotazník, to je samá lež.
- Shona   Ne tak docela.
- Nell   Kolik je vám?
- Shona   Devětadvacet.
- Nell   Devatenáct?
- Shona   Jednadvacet.
- Nell   A kde jste pracovala? Pracovala jste vůbec někde?
- Shona   Ale mohla bych, vsad'te se.

Hlavní kancelář.

Angie sedí jako předtím. Vejde Win

- Win Kdopak mi to sedí na židličce?
- Angie Co? Pardon.
- Win Kdopak mi to jedl kašičku?
- Angie Cože?
- Win Jen se neplaš, mluvila jsem s Marlenou. Angie, vid'? Já jsem Win. A nejdu na oběd, protože jsem utahaná jak kotě. Tady si sednu a dám si jogurtek. Máš ráda jogurt?
- Angie Ne.
- Win To je dobře, mám totiž jenom jeden. Máš hlad?
- Angie Ne.
- Win Na rohu je občerstvení.
- Angie Ne, děkuju. Vy tady pracujete?
- Win Jaks to uhádla?
- Angie Protože vypadáte, jako že tady pracujete, a sedíte u stolu. Vy tady děláte vodjakživa?
- Win Ne. Ulovili mě. To znamená, že jsem dělala u jiné party, podobné jako tahle, a tihle pak za mnou přišli a nabídli mi vyšší plat. Tak jsem porušila smlouvu, byl to pěkný binec. O prvotřídní ženské je zájem. Tvoje teta je senzační baba.
- Angie Ano, já vím.
- Win Fandíš jí, co? Že tetičce fandíš?
- Angie Myslíte, že bych tady mohla pracovat?
- Win Zatím ne.
- Angie Jak to mám udělat?

Win Co umíš?

Angie Nevím. Nic.

Win Psát na stroji?

Angie Moc ne. Když dělám velký písmena, tak mi poskakují. Chtěla jsem si udělat maturitu na ekonomce, ale neudělala.

Win Co máš?

Angie Co?

Win Výuční list, maturitu?

Angie Nic, nic takovýho. To vy všechno máte?

Win To vše a mnohem více, já jsem totiž kupodivu taky vystudovala techniku. Začala jsem v lékařském výzkumu, ale nejsou v tom prachy. Říkala jsem si, že půjdu na čas do ciziny. Věděla jsi, že se v Rusku prodává kokakola a v Číně pepsikola? Člověk zase nemusí mít tak vysokou kvalifikaci, jak by sis myslela. Chlapi totiž příšerně kecají a tváří se, že každá práce je mnohem těžší, než ve skutečnosti je. Každou práci, co jsem já dělala, jsem hned ze začátku začala dělat líp než ostatní, a to jim pochopitelně nešlo pod nos. Takže jsem za chvíli byla neoblíbená a musela jsem si vždycky dát panáka na kuráž. Žila jsem s jedním chlápem a čtyři roky jsem ho živila, nemohl sehnat flek. Pak jsem vyrazila do Kalifornie. Já mám strašně ráda slunce. Američani umějí žít. Tady je všechno příšerně pomalý. Potom jsem odjela do Mexika, pořád jako obchodní cestující, jenže to není země pro samotnou svobodnou ženskou. Vrátila jsem se domů, na chvíli jsem zcvokatěla, myslela jsem si že jsem pět různých lidí, ale dostala jsem se z toho, psychiatr říkal, že jsem úplně normální a ohromně inteligentní. Ve slabý chvíli jsem se vdala a on teď sedí, už sedí čtyři roky, teď ten poslední rok už za ním moc nechodím. Tohleto se mi líbí víc než prodávat, já totiž nejsem dost agresivní. Nejdřív jsem si říkala, že jezdit je fajn, když chce člověk poznávat lidi, jenže to poznáváš lidi, který nechtějí poznat tebe, to je ta potíž. A když člověk chce, aby ho lidi měli rádi, tak je to na levačku. Tady člověka klienti chtějí poznat, protože

pro ně něco dělá. Aspoň doufají.

Angie usnula. Vejde Nell.

Nell Vedeš samomluvu, sluníčko.

Win Tak co je novýho?

Nell Kdo je tohle?

Win Marlenina neteř.

Nell Co vůbec má, bratra, sestru? Nikdy o rodině nemluví.

Win Vykládala jsem jí příběh svého života.

Nell Šalmaje?

Win Ne, přehled úspěchů.

Nell Už jsi slyšela, že Howard má infarkt?

Win Ne, kdy ho to vzalo?

Nell Ted' jsem se to dozvěděla. Do práce nepřišel, byl doma, je v nemocnici. Mrtvý není. Byla tu jeho žena, odfrčela taxíkem.

Win Moc másla, moc cigaret. Musíme mu poslat kytku.

Vejde Marlenu.

Už jsi slyšela o Howardovi?

Marlena Chudák.

Nell Ještě že to místo nedostal, když je na tom se zdravím takhle.

Marlena Ona spí?

Win Chce tady pracovat.

Marlena Spíš někde v Tesco jako balička.

Win Je to milá holka. Ne?

Marlena Je trochu tupá. Je trochu divná.

Win Šíleně tě obdivuje.

Marlena Nic z ní nebude.

TŘETÍ JEDNÁNÍ

O rok dřív. Neděle večer. Joycina kuchyně. Joyce, Angie, Marlina

Marlena vyndává dárky z pestré igelitové nákupní tašky. Angie už má otevřenou bonboniéru.

Marlena Jen pár maličností. / Na narozeniny

Joyce To jsi nemusela.

Marlena nemám paměť, to víš, a vánoce vždycky nějak utečou, člověk ani neví jak. Takže mám dojem, že Angie dlužím nějaký ten dáreček.

Joyce Jak se říká?

Angie Děkuju pěkně. Děkuju mockrát, teto Marleno.

Rozbalí dárek. Jsou to šaty z prvního jednání, nové.
Hele, mami, ty jsou krásný.

Marlena Nevím, jestli je to ta správná velikost. Vyrostla, co jsem ji neviděla. / Věděla –

Angie Ty jsou krásný.

Marlena jsem, že na svůj věk byla vždycky veliká.

Joyce Velká nána, to jo.

Marlena Přidrž si je nahoře, Angie, ukaž.

Angie Já si je voblíknu, jo?

Marlena Ano, zkus si je.

Joyce Tak jdi k sobě do pokoje, nechceme tady / žádněj striptýz, díky.

Angie To je jasný, že jdu k sobě do pokoje, co sis myslela. Hele, mami, tady je něco pro tebe. Rozbal to, no tak. Co je to? Můžu ti to rozbalit?

Joyce Tak jo, rozbal to, holčičko.

Angie To si to nechceš rozbalit sama? / No tak, dělej.

Joyce Mně je to fuk, můžeš to rozbalit ty.

Angie Je to něco tvrdýho. Je to – copak to je? Láhev. Že by něco k pití? Ne, co je to? Voňavka, hele. Páni, a tolik. Vodšroubuj to, podívej, čuchneme si. Jé, to je silný. No krása. Namaž mě tím. Jak se to dělá? Polej mě tím.

Joyce Na to jsi moc malá.

Angie Jako když si hraju na dospělý.

Joyce Na to jsi zase moc velká. Hele, dej to sem, já to udělám, ještě to na sebe rozleješ všecko / a budeš nám tu vonět celý léto.

Angie Polej se tím. Voním? Tetě taky. Tetě taky. Ať voníme všechny tři.

Marlena Nevěděla jsem, co by se ti tak líbilo.

Joyce Rozhodně nehrozilo, že už bych to měla, / to je jistý.

Angie Teď voníme všechny stejně.

Marlena Jenom taková hloupost.

Joyce Je to od tebe moc hezký, Marleno, to jsi neměla.

Angie Já si teď voblíknu ty šaty a pak uvidíme.
Angie odejde.

Joyce Mám tady strašnej nepořádek, to víš, nevěděla jsem že přijedeš. / Kdybys mi bejvala

Marlena To máš jedno.

Joyce dala vědět, tak bych aspoň udělala něco k jídlu. My už jsme večeřely. Teď už si dáme jen čaj. Mohla bych ti udělat vajíčko.

Marlena Ne, nemám hlad. Čaj bude prima.

Joyce Ty asi nesladíš, co?

Marlena Proč ne?

Joyce Pečuješ vo sebe.

Marlena Jaks to myslela, že jsi nevěděla, že přijedu?

Joyce Mohlas napsat. Já vím, že telefon nemáme, ale tak úplně ve středověku zase nežijeme, / pošta sem chodí.

Marlena Ale vždyť jsi mě pozvala.

Joyce A jak jsem tě pozvala?

Marlena Angie říkala, když volala.

Joyce Tak Angie ti volala, jo?

Marlena Byl to snad jenom její nápad?

Joyce Co říkala?

Marlena Říkala, že chceš, abych tě přijela navštívit. / Je to pár

Joyce Aha.

Marlena neděl. Jak jsem měla vědět, že je to takový směšný nápad? Kalendář mám vždycky narvaný na několik týdnů dopředu, tak jsme to dohodly na tuhle neděli. Měla jsem přijet dřív, ale zdržela jsem se. Vyřizovala mi od tebe vzkazy.

Joyce To ti nebylo divný, že nevolám sama?

Marlena Říkala, že prý nerada telefonuješ. Do telefonu se stydíš a neumíš s ním zacházet. Já přece nevím, jaká jsi, ne?

Joyce To taky existují lidi, co neumějí zacházet s telefonama?

Marlena Snad jo.

Joyce Já jsem teda ještě žádnýho neviděla.

Marlena Jak mě mělo napadnout, že lže?

Joyce Protože je taková, jaká je.

Marlena Jak já mám vědět, / jaká je?

Joyce Já za to nemůžu, že nevíš, jaká je. Když se na ni nepřijedeš podívat, jak je rok dlouhej.

Marlena No, tak teď jsem přijela, / ale nezdá se mi, že bys byla zrovna bez sebe radostí.*

Joyce Dobře.
* Bejvala bych udělala dort, kdyby mi to řekla.
Pauza.

Marlena Říkala jsem si, proč mě chceš asi tak vidět.

Joyce Nechtěla jsem tě vidět.

Marlena Ano, já vím. Mám zase jít?

Joyce Mně to nevadí, že tě vidím.

Marlena No to je ohromný, mám pocit, že jsem opravdu vítaný host.

Joyce Můžeš sem přijet navštívit Angie, kdy budeš chtít, já ti v tom nebráním. / Víš,

Marlena Moc ti děkuju.

Joyce kde nás najdeš. Vodjela jsi nakonec ty, ne já. Já jsem furt tady, a jsem tu odjakživa. A ještě nějaký ten rok asi budu.

Marlena Tak dobře, dobře, no.
Joyce dává Marleně šálek čaje

Joyce Čaj.

Marlena A cukr?
Joyce podá Marleně cukr
Tady je ale klid.

Joyce Tobě to tak asi připadá.

Marlena I vzduch je cítit jinak.

Joyce To je ta voňavka.

Marlena Ale ne, myslím, když jde člověk po ulici.

Joyce A co teda máte v Londýně za vzduch?
Vejde Angie v nových šatech. Padnou jí.

Marlena No ne, moc hezké. / Ohromně ti sluší, Angie.

Joyce Seděj dobře.

Marlena Líbí se ti ta barva?

Angie Krásná. Krásná.

Joyce Tak už si je zase sundej, / zamažeš si je.

Angie Já je chci nosit. Já je chci nosit.

Marlena No, nakonec jsou na nošení. Přece si je nepověsí a nebude na ně koukat.

Angie Ty jsou tak strašně nádherný.

Joyce No, když jinak nedáš.

Angie Když se mě někdo zeptá, jakou mám nejradši barvu, tak mu řeknu tuhle. Strašně moc děkuju, teto Marleno.

Marlena Ty jsi mámě neřekla, žes mě sem pozvala.

Angie Chtěla jsem, aby to bylo překvapení.

Joyce Já ti dám překvapení, / to ještě uvidíš.

Angie Myslela jsem, že budeš ráda, když ji uvidíš. Naposledy tu byla, když mi bylo devět. A tetu má člověk přece taky někdy vidět.

Marlena To už je to tak dlouho? Že ten čas letí.

Angie Chtěla jsem taky.

Joyce Já se nezlobím.

Angie Jseš ráda?

Joyce   Aspoň líp voním, ne?
Beze slova vejde Kit, jako by tam bydlela.

Marlena   Já myslím, že to byl dobrý nápad, Angie, už bylo taky načase. Nakonec jsme sestry. Bylo by škoda to zahodit.

Joyce   Tohle je Kitty, / bydlí o pár domů dál. Tohle je Angiena tetička Marlena.

Kit   Co je tohle?

Angie   Dárek. Líběj se ti?

Kit   Ale jo, dobrý. / Pudeš ven? *

Marlena   Ahoj, Kitty.

Angie   * Ne.

Kit   Co je to tady cejtít?

Angie   To je dárek.

Kite   Fuj, to je děsný. Tak pod'. *

Marlena   Vem si bonbónek.

Angie   * Ne, nemám čas.

Kit   Tak přideš ven pozdějc?

Angie   Ne.

Kit   *Marleně* Ahoj.
Kit odejde, bonbón si nevezme.

Joyce   To je taková malá holka, Angie si s ní občas hraje, protože je to tady nablízku jediný dítě. Má ji jako mladší sestřičku, fakt. Angie to s malejma dětma umí.

Marlena   Chtěla bys pracovat s dětma, Angie? / Učit, nebo dělat v jeslích, ve školce?

Joyce   Já bych řekla, že vo tom eště nepřemejšlela.

Marlena   Co chceš dělat?

Joyce   Nemá v tý svý prázdný hlavě ani ponětí, co chce dělat. / Bude mít kliku, když vůbec něco sežene.

Marlena   Angie?

Joyce   Není tak chytrá jako ty.
Pauza.

Marlena   Já nejsem chytrá, jen průbojná.

Joyce   To je fakt.
Marlena vytáhne z kabely láhev whisky.
Já tvrdý nepiju.

Angie   Na vánoce jo.

Joyce   Teď snad nejsou vánoce, ne?

Angie   Todle je lepší než vánoce.

Marlena   Skleničky?

Joyce   Tak ale jen trošku.

Marlena   Chceš taky, Angie?

Angie   Já nesmím, nebo jo?

Joyce   Zkus to, když chceš. Nebude ti to chutnat.

Marlena   Opily jsme se spolu ten večer, co umřel tvůj dědeček.

Joyce   Nevopily.

Marlena   Já jsem se opila. Ty jsi byla zdrcená žalem.

Joyce   Udržuju hrob a chodím zalejvat kytky.

Marlena   Ne, fakt?

Joyce   Co je na tom divnýho?

Marlena   Mámu jsi viděla?

Joyce Samozřejmě jsem viděla mámu.

Marlena Myslím poslední dobou.

Joyce Samozřejmě jsem ji viděla poslední dobou. Chodím k ní každé čtvrtky.

Marlena *Angie* Pamatuješ si dědečka?

Angie Jednou večer mě vytáhnul z vany, v ručníku.

Marlena Jo. Mě nekoupal nikdy, aspoň se nepamatuju. Tebe koupal, Joyce? Asi se k stáru rozněžnil. Mělas ho ráda?

Angie Ano, samozřejmě.

Marlena Proč?

Angie Cože?

Marlena Tak co je nového? Jak se vede paní Paisleyové? Ještě je pořád taková praštěná? / A Dorothy. Co se stalo s Dorothy? *

Angie Kdo je to, paní Paisleyová?

Joyce * Vodstěhovala se do Kanady.

Marlena Vážně? Co tam dělá?

Joyce Nevím. Prostě je v Kanadě.

Marlena No, / tak to má dobrý.

Angie Pan Connolly zabil ženu.

Marlena Cože, whitegateský Connolly?

Angie Našli ji zahrabanou na zahradě. / Pod zelím.

Marlena Takový způsobný pán to býval.

Joyce Nafoukanej hogo fogo, pan Connolly. Nejlepšího advokáta, co byl za peníze k máni měl a stejně ho z toho nevysekal. Tahala se s Mattem.

Marlena A kolik je Mattovi?

Joyce Jedenadvacet. / Má motocykl.

Marlena Já bych řekla, že je mu tak šest.

Angie Jak mu může bejt šest? Dyt' je vo šest let starší než já. / Kdyby mu bylo šest, tak já bych nebyla nic, to bych se zrovna ted' v tuhle minutu narodila.

Joyce To ví tetička taky, vona jen blbne. Chce říct, že už je to tak dávno, co tu nebyla, že na Matta zapomněla.

Angie Bylas tady na moje narozeniny, když mi bylo devět. Měla jsem růžovej dort. Kittyně bylo tenkrát pět, čtyři jí byly, nechodila eště do školy. Když šla do školy, tak už uměla číst. Pamatuješ se na ty moje narozeniny? / Pamatuješ se na mě?

Marlena Ano, pamatuju se na ten dort.

Angie A na mě se pamatuješ?

Marlena Ano, na tebe se pamatuju.

Angie A táta s mámou tam byli a Kit taky.

Marlena No jo vlastně, co dělá táta? Kdepak je dneska večer? V hospodě?

Joyce Ne, není tady.

Marlena To vidím, že tu není.

Joyce Vodstěhoval se.

Marlena Cože? Kdy? / Ted' nějak poslední dobou? *

Angie Tys to nevěděla? To toho teda moc nevíš.

Joyce * Ne, už to bude asi tři roky. Nebud' drzá, Angie.

Angie Já nejsem, vid' že ne, teti? Co eště nevíš?

Joyce Byla jsi v Americe nebo kde. Napsala jsi pohled.

Angie Mám ho u sebe v pokoji. Je na něm Veliký kaňon. Chceš se na něj podívat? Mám ho přinýst? Můžu ti ho přinýst.

Marlena Tak jo, dobře.
Angie odejde.

Joyce Co já vím, tak bys mohla bejt vdaná a mít dvojčata. Máš určitě jednoho chlapa po druhým a rozcházíte se a já vo tom nepotřebuju nic vědět, takže nevím, proč ten povyk.

Marlena Jaký povyk?
Angie se vrátí s pohlednicí.

Angie “Jedu napříč Amerikou, mám místo v Los Angeles. Je to daleko, ale mám rychlé auto. Je tu vedro. Škoda, že tu nejste se mnou. Pusu, teta Marlena”

Joyce Vydělalas hodně peněz?

Marlena Hodně jsem utratila.

Angie Já chci do Ameriky. Vemeš mě tam?

Joyce Copak jede do Ameriky, seš blbá, dyť už tam byla.

Angie Ty seš blbá, třeba pojede zas. To se nedělá jenom jednou. Takoví lidi, co tam jezděj, tam jezděj pořád, sem tam, lítají tryskáčema. Concordem a jumbo jetem a nemůžou si zvyknout na ten rozdíl v čase. Vemeš mě tam?

Marlena Zatím žádnou cestu neplánuju.

Angie Dáš mi vědět?

Joyce Angie, / přestaň blbnout.

Angie Já chci bejt Američanka.

Joyce Je načase, abys šla do postele.

Angie To není pravda. / Já dneska vůbec nemusím jít spát.

Joyce Ráno máš školu.

Angie Já se probudím.

Joyce No tak, víš, co to s tebou pak dělá.

Angie Co to se mnou dělá? / Nic to se mnou nedělá.

Joyce Angie!
Zůstaneš na noc?

Marlena Ano, jestli můžu. / Uvidíme se ráno.

Angie Můžeš spát v mojí posteli. Já budu spát na pohovce.

Joyce Žádný takový, budeš spát ve své posteli. / Myslíš, že do tebe nevidím? Už

Angie Mami.

Joyce tě vidím, jak usneš, / když si tady my dvě budem povídat.

Angie Ale jo, usnula bych, fakt, to by se mi líbilo.

Joyce Angie, ať se nemusím zlobit.

Angie Já jí chci něco ukázat.

Joyce A pak do postele.

Angie Je to tajemství.

Joyce Takže to máš asi u sebe v pokoji, tak šup. Zakřič, až budeš hotová, a teta přijde nahoru za tebou.

Angie Jo, přijdeš?

Marlena Jistě.
Angie odejde. Ticho.
Venku je dneska večer zima.

Joyce Bude ti ta pohovka stačit? Jinak / můžeš spát v mé posteli.

Marlena Pohovka stačí.

Joyce Ano, říkali v předpovědi, že bude pršet, ale zatím ani nekáplo.

Marlena Chtěla jsem se jít projít k ústí řeky, ale pak už bylo moc pozdě. Je to tam pořád, jak to bývalo?

Joyce Ty živý ploty jsou pryč, je to několik let, co je pokáceli. To užs tu byla od tý doby?

Marlena Ale tam dole u moře se to nezměnilo, toho bahna všude? A to rákosí? Trhávali jsme ho, když byl rákos větší než my. A čejky tam ještě jsou?

Joyce O nedělích tam choděj na procházku cizí lidi. Tak asi nejspíš koukaj na bahno a na čejky.

Marlena Takys mohla odejít.

Joyce Kdo říká, že jsem chtěla odejít?

Marlena Tak mě s tím přestaň pořád otravovat, už mě fakt nudíš.

Joyce Jak bych bejvala mohla odejít?

Marlena Chtěla jsi?

Joyce Povídám jak, / jak bych bejvala mohla?

Marlena Kdybys bývala chtěla, taks to udělala.

Joyce Kristepane.

Marlena Nezačínáme být namazané?

Joyce Chceš něco k jídlu?

Marlena Ne, začínám být namazaná.

Joyce To je teda divná doba na návštěvu, neděle večer.

Marlena Přijela jsem ráno. Přes den jsem byla–

Angie *mimo* Teti! Teto Marleno!

Marlena Tak abych radši šla.

Joyce Dyť jdi.

Marlena Tak dobře.

Angie *mimo* Teti! Slyšíš? Už jsem hotová.
Marlena odejde. Joyce sedí. Marlena se vrátí.

Joyce Tak jak je to s tím tajemstvím?

Marlena Je to tajemství.

Joyce Stejně vím, co to je.

Marlena A že ne. To jsi říkala vždycky.

Joyce Je to ten její sešit.

Marlena To je, ale nevíš, co je v něm.

Joyce Nějaká hra, nějakej tajnej spolek, co má s Kit.

Marlena Neznáš heslo. Neznáš tajný kód.

Joyce Ty ses do toho nějak zabrala. A ten stisk ruky znáš?

Marlena O stisku ruky nic neříkala.

Joyce Myslela jsem, že mají speciální stisk ruky. Tráví tím hodiny, pořád něco smolí, ale ve škole je beznadějná. Vypisuje si z knížek o černokněžnictví a z novin o politicích. Je to trochu dětinský.

Marlena Myslím, že je to spiknutí, chce ovládnout svět.

Joyce Dva roky už chodí do pomocný třídy.

Marlena Přijela jsem dneska ráno a přes den jsem byla v Ipswichi. Byla jsem navštívit mámu.

Joyce Poznala tě?

Marlena To má být vtip?

Joyce Ne, opravdu už mluví z cesty.

Marlena Vůbec ne, mluvila naprosto jasně prosím.

Joyce Tak tos měla kliku.

Marlena Do prdele, ta měla ale příšernej život,

Joyce Neříkej mi to.

Marlena Do prdele, takhle ho prosrat.

Joyce Nemluv na mě.

Marlena Proč bych neměla mluvit? Proč bych na tebe neměla mluvit? / Copak to není taky moje máma?

Joyce Heleď, vodešla jsi, sebrala ses a vodešla, / vobejdeme se bez tebe.

Marlena Odešla jsem z domova, a co má být, odešla jsem z domova. Lidi odcházejí z domova / to je normální.

Joyce To chápem, obejdeme se bez tebe.

Marlena Nebyli jsme šťastní. Vy snad jo?

Joyce Už se nevracej.

Marlena Takže je to jen tvoje máma, jo, tvoje dítě, nikdy jsi mě tady nechtěla, /

Joyce A je to tady.

Marlena žárlila jsi na mě, protože jsem byla mazlíček a byla jsem chytrá.

Joyce Já chytrá nejsem a na tuhle psychologii, / nebo co to je, nemám hlavu.

Marlena Proč nemůžu navštívit svou vlastní rodinu / bez tohohletoho. *

Joyce Ááá.
* Jenom prosím tě nemel o máminým životě, když jsi za ní nebyla kolik let. / Já ji chodím navštěvovat každej

Marlena Můžu si dělat, co chci.

Joyce tejden.

Marlena Tak ji nechod' navštěvovat každej tejden.

Joyce Někdo to dělat musí.

Marlena Nemusí. / Proč?

Joyce Jak by mi bylo, kdybych za ní nezašla.

Marlena Mnohem líp.

Joyce Doufám, že tobě je líp.

Marlena Můžu si dělat co chci.

Joyce Nemohla ses dočkat, až vocud' vypadneš.

Marlena Pochopitelně jsem se nemohla dočkat, až odtud vypadnu. Co by mě jinak asi čekalo? Vzít si mlíkaře, co bude chodit domů zlítej? / Kurva, ne abys, kurva tohleto,

Joyce Kristepane.

Marlena kurva tamhleto, kurva svině, nevykládej mi kurva, co mám dělat kurva.

Joyce Nechápu, jak jsi mohla opustit vlastní dítě.

Marlena Jako bys po ní dost rychle nechňapla.

Joyce Co to má znamenat?

Marlena Jako bys po ní dost rychle nechňapla.

Joyce A jinak co? Strčit ji do děcáku? Nebo aby si ji vzal – někdo cizí, / to bys radši?

Marlena Samas děti mít nemohla, tak sis vzala moje.

Joyce To jsem tenkrát ještě nevěděla.

Marlena Jdi do háje, / po třech letech manželství.

Joyce To jsem tenkrát nevěděla. Spoustě lidí / to trvá takhle dlouho.

Marlena No nakonec se ukázalo, že jsi měla štěstí, ne?

Joyce Spíš se ukázalo, že jsi měla štěstí ty, když se na tebe člověk tak podívá. Měla bys vo pár tisícovek ročně míň.

Marlena Třeba ne.

Joyce Trčela bys tady, / přesně jak jsi říkala.

Marlena Mohla jsem si ji vzít s sebou.

Joyce Nechtěla sis ji vzít s sebou. Takže teď na mě nechod' Marleno, / a nevykládej mi –

Marlena Já znám ředitelku jedné firmy, ta má dvě děti, kojí na správní radě, platí sto liber týdně jen za domácí pomocnici, a může si to dovolit, protože je nesmírně dynamická paní a vydělává řůru peněz.

Joyce Jo, a co to má asi tak společného s tebou v sedmnácti letech?

Marlena Jen proto, že jsi ty byla vdaná a měla jsi kde bydlet –

Joyce Mohla jsi bydlet doma. /

Marlena Nebud' pitomá.

Joyce Nebo u mě a u Franka. / Říkala

Marlena Tos mi nikdy nenavrhl.

Joyce jsi, že si ji nenecháš. Nemělas ji přivést na svět, / když si

Marlena A je to tady.

Joyce ji nechtěla. Byla jsi ta nejpitomější / jak seš chytrá, tak v tomhle jsi byla ta nejpitomější nána, nechat se zbouchnout, nejit k doktorovi a nikomu nic neříct.

Marlena Tys to chtěla, říkala jsi, že jsi ráda, pamatuju si to jako dneska, řekla jsi, jsem ráda, že sis to nedala vzít, budu se o to starat, tohle jsi řekla, dole, u řeky. Tak co mi tedy teď vykládáš, sluníčko, ty ji nechceš?

Joyce To samozřejmě neříkám.

Marlena Protože já si ji vezmu, / vzbudím ji a sbalíme se, hned.

Joyce Ani bys nevěděla, jak se vo ni postarat.

Marlena Tak nechceš ji?

Joyce Samozřejmě ji chci, je to moje dítě.

Marlena Tak co do mě pořád reješ, / proč jsem ji měla?

Joyce Ty jsi říkala, že jsem ti ji sebrala, / když ses nechtěla –

Marlena Říkala jsem, že jsi měla štěstí, / když to takhle –

Joyce Když chceš dítě, tak si ho udělej. Stará eště nejseš.

Marlena To bych mohla.

Joyce Tak jo.

Pauza

Marlena Beru prášky tak dlouho, / že už budu asi neplodná.

Joyce Tak poslouchej, když bylo Angie půl roku, tak jsem otěhotněla, a přišla jsem vo to, protože jsem se starala vo to tvoje zasraný dítě, / protože furt řvala – ale jo,

Marlena Tos mi nikdy neřekla.

Joyce řekla – / a doktor

Marlena Tak jsem to zapomněla.

Joyce povídal, že kdybych mohla celý dny sedět s nohama nahoře, tak bych to bejvala udržela, / a to byla jediná moje šance, protože potom –

Marlena Já jsem měla dva potraty, zajímá tě to? Mám ti o nich vykládat? Ba ne, nebudu, je to nuda, nebyl to žádný problém. A já nemám ráda takové ty hnusné řeči o krvi / a jak jsme všechny trpěly. Dítě

Joyce Kdybych bejvala neměla to tvoje dítě. Říkal doktor.

Marlena nechci. A nechci si povídat o gynekologii.

Joyce Tak toho nech a nepokoušej se mi Angie sebrat.

Marlena Přijedu sem po šesti letech. Celý večer říkáš, že nejezdím dost často. Když nepřijedu dalších šest let, bude jí jedenadvacet, to bude v pořádku?

Joyce To bude fajn, ano, šest let, to mi bude naprosto vyhovovat.

Pauza.

- Marlena Tohohle jsem se bála.
Přijela jsem jenom proto, že jsem myslela, že chceš... chci jenom...
Marlena pláče.
- Joyce Neřvi, Marleno, proboha živýho.
Marlenko? No tak, dušinko. Dyt' já tě mám ráda. Ježíš do prdele přestaň. No tak, bude to?
- Marlena Ne, nech mě brečet. Já ráda.
Obě se smějí, Marlena přestává plakat.
Já to věděla, že budu brečet, když si nedám pozor.
- Joyce V tomhle baráku furt všichni brečej. Nikdo si toho nevšímá.
- Marlena Jsi fantastická, že ses postarala o Angie.
- Joyce Jen se nenech unýst.
- Marlena Já nejsem na dopisy, ale opravdu na tebe myslím.
- Joyce Začínáš bejt namazaná. Udělám trochu čaje.
- Marlena Já tě mám ráda.
Joyce vstane a chystá se vařit čaj.
- Joyce Docela chápu, že jsi chtěla vypadnout. Tohleto je díra.
- Marlena Prosím tě, tak jak je to s tebou a s Frankem?
- Joyce V jednom kuse vyváděl, ne? A když jsem chtěla večer někam jít, tak se vztekal, i když to nic nebylo, kurs, chodila jsem do večerního kursu. A pak si narazil holku, teprv dvaadvacet, chudák kráva jedna, tak mu povídám, jen do toho, a jdi si po svejch, no, vypadni. Myslím, že ji ani nemá rád.
- Marlena A jak s penězma?
- Joyce Odjakživa ti říkám, že tvoje peníze nechci.
- Marlena Ale ne, on, posílá ti něco?
- Joyce Mám čtvero uklízení. Tak to nabyde. Tady kolem se toho moc nesežene.

Marlena Stýská se Angie po něm?

Joyce Nic neříká.

Marlena Vidá ho?

Joyce Vona mu nikdy moc k srdci nepřirostla, když to mám říct, jak to je.

Marlena Jednou se mě snažil líbat. Když jste byli zasnoubení.

Joyce Líbil se ti?

Marlena Ne, vypadal jako ryba.

Joyce Tenkrát bejval krásnej.

Marlena Br.

Joyce No, mně se líbil. Asi tak tři roky.

Marlena Máš někoho jinýho?

Joyce Tady kolem se toho moc nesežene. Ale něco ti řeknu, to bys koukala, jak jseš sama, hned se začnou stavovat manželé tvejch přítelkyň. Já se vobejdu radši bez nich.

Marlena Nechápu, proč bys ode mě nemohla brát peníze.

Joyce Já jo, takže si s tím nelam hlavu.

Marlena Stačí říct.

Joyce No a co ty. Flek dobrej?

Marlena Dobrej tak pro zasmání. / Vrátila jsem se

Joyce To bych neřekla.

Marlena z té Ameriky poněkud zničená a zapadla jsem do téhle agentury a zůstala tam.

Joyce Ty si práci vždycky umíš najít.

Marlena Přesně tak.

Joyce A chlapi?

Marlena No co, chlapi jsou pořád.

Joyce Nikdo zajímavej?

Marlena Leckterýmu pánovi dělá dobře, když ho lidi vidí s úspěšnou ženskou. Tím jako dokazuje, že má v kalhotách něco opravdu speciálního. Jenže na ten každodenní provoz oni nemají výdrž. Čekají, že se ze mě stane domácí puťka. Může ovšem taky být, že jsem prostě jen příšerná.

Joyce Kdo je nakonec potřebuje.

Marlena Kdo je potřebuje. No třeba já. Ale ještě víc potřebuju dobrodružství. Takže letíme, frčíme, hezky za západem slunce. Já myslím, že osmdesátá léta budou senzační.

Joyce Jako pro koho?

Marlena Pro mě. / Já myslím, že jdu nahoru, nahoru, nahoru.

Joyce Jo pro tebe. No to jo, to jistě budou.

Marlena A pro celou Anglii, když to chceš vědět. Hospodářství postaví zase na nohy, a frrrr! Kdepak naše Thatcherka, to je tvrdá ženská. Tu bych hned zaměstnala.
/ Jen aby nám

Joyce Tys je volila, jo?

Marlena vydržela. Já ti povím, co Anglie potřebuje: přestat fňukat. / Monetarismus

Joyce Hele, pij čaj a drž klapačku, milánku.

Marlena vůbec není blbost. Chce to jen čas a odhodlání. Skoncovat se změkčilostí. / A

Joyce No tak podle mě jsou to vodporný svině.

Marlena kdo je ta hnací síla? První ženská ministerská předsedkyně. Fantastico! Eso! Přesně. / To musíš přiznat. Tu já budu volit vždycky.

Joyce K čemu je první ženská ministerská předsedkyně, když je to tahleta? To ty bys asi obdivovala i Hitlera, kdyby byl ženská. Kamarádka Hitlerová. Hitlerka, ta toho taky stihla dost. / Ohromný dobrodružství.

Marlena Kapitalisti ještě pořád dřou ubohé dělníky? Pořád ještě papouškuješ po tátovi? Ještě ses nenaučila sama přemýšlet? Já věřím na lidskou individualitu, na jednotlivce. Podívej se na mě.

Joyce Dívám se na tebe.

Marlena Ale no tak, Joyce, přece se nebudeme hádat o politice.

Joyce Už se hádáme.

Marlena Zapomeň, že jsem o tom začala. Už ani slovo o těch hnusných odborech mi nepřejde přes rty.

Pauza

Joyce Říkáš, že máma měla promarněnej život.

Marlena Říkám. Provdaná za toho sviňáka.

Joyce Co ten měl za život? /

Marlena Drsný?

Joyce Dřel se na polích jak zvíře. / Co je na tom divnýho, že se potřeboval někdy napít?

Marlena Jdi do háje.

Joyce Ty se taky potřebuješ někdy napít. Na whisky von neměl.

Marlena Nechci o něm mluvit.

Joyce Ty jsi začala. Já jsem mluvila vo ní. Měla strašnej život, protože neměla nic. Byla o hladu.

Marlena Byla o hladu, protože on všechno prochlastal. / A bil ji.

Joyce Nemoh za to jenom von. / Jejich

Marlena Ona jeho nebila.

Joyce život byl svinskej a zacházelo se s nima jako se svinstvem. Von je po smrti a vona za chvíli umře taky, a jakej život / měli?

Marlena Jednou v noci jsem ho viděla. Přišla jsem dolů.

Joyce Myslíš, že já ne? / Ty

Marlena Ještě se mi o tom zdá.

Joyce se nedostali do Ameriky a neprojížděli jí napříč v rychlém autě. / Zlý noci; voni měli zlý dny.

Marlena Amerika. Amerika, ty žárlíš. / Musela jsem pryč, věděla jsem to, když mi

Joyce Já že žárlím?

Marlena bylo třináct, pryč z toho jejich baráku, pryč z nich, nikdy nedopustit, aby se tohle stalo mně, / nedopustit, aby on, sama si všechno zařídil, pryč.

Joyce Žárlím na to, co jsi udělala, ty se za mě stydíš, kdybych za tebou přišla do kanceláře, ty tvý elegantní kámoši, že jo, já se stydím za tebe, myslíš jenom na sebe, ty ses prosadila, pro většinu lidí se nezměnilo nic / vůbec nic.

Marlena Nenávidím dělnickou třídu /

Joyce Ano, nenávidíš.

Marlena a o té teď začneš mlít, žádná už neexistuje, je to totéž, jako když se řekne líný a blbý. / Nesnáším

Joyce Jen do toho, teď to schytáme.

Marlena ty jejich řeči, jak mluví, nesnáším pivní ksindl a fotbalové blití a supr kozy / a odborářské bratry a sestry –

Joyce Já když vidím rolls royce, tak si vodplivnu, poškrábala jsem ho prstenem / vlastně to byl mercedes.

Marlena No, to je náramně vospělé –

Joyce Já zas nenávidím ty krávy, co u nich pracuju, / a to jejich špinavý nádobí s tím zadělávaným zasraným telecím.

Marlena a nenechám se potopit na jejich úroveň kdejakou stávkovou hlídkou, a nenechám se poslat na Sibiř / nebo do blázince jen proto,

Joyce Kdepak, ty budeš na jachtě a budeš ředitelkou firmy Coca cola, jen počkej, osmdesátý léta budou senzační, protože se vás zbavíme, ty vaší sebranky –

Marlena že jsem někdo, a držím palec Reaganovi, i když je to mizerný filmový herec, protože se mu komouši derou na jeho mapu, a já chci být svobodná ve svobodném světě –

Joyce Cože? / Cože?

Marlena Já vím, co / chci říct – ne být zavřená tady.

Joyce Tak to teda koukej, abys tu nebyla, až k tomu dojde, protože až do tebe bude někdo kopat, tak já se budu smát, rozumíš.

Ticho.

Marlena Nemyslím to nijak osobně. Na třídy nevěřím. Každý může dokázat všechno, když to v sobě má.

Joyce A když ne?

Marlena Když je blbý, líný a vyděšený, tak mu já místo shánět nebudu, proč taky?

Joyce A co Angie?

Marlena Co Angie.

Joyce Je blbá, líná a vyděšená, tak co s ní?

Marlena Jsi na ni moc náročná. Ta si poradí.

Joyce Ba ne, já myslím, že ne. Myslím, že její děti budou říkat, jaké měla promarněnej život. Jestli nějaký děti bude mít. Vono se totiž nic nezměnilo, a taky nezmění, dokud budou u vesla voni.

Marlena Oni, oni. / Oni a my?

Joyce A ty k nim patříš.

Marlena A ty jsi “my”, skvělé “my”, a Angie je “my” / a táta s mámou jsou “my”.

Joyce Ano, správně, a ty jsi “voni”.

Marlena Panebože, Joyce, to je ale noc. Ty to v sobě máš.

Joyce   Já vím, že mám.

Marlena   Já jsem to všechno tak nemyslela.

Joyce   Já jo.

Marlena   Ale stejně jsme kamarádky.

Joyce   Ba ne, já myslím, že ne.

Marlena   No, ale je to nádherná být zase jednou na venkově, na vzduchu. Fakt se musím snažit, abych se sem dostala častěji.
Já už chci spát.
Já už chci spát.
Joyce přinese přikrývky a stele na pohovce

Joyce   Tak dobrou noc. Doufám, že ti bude dost teplo.

Marlena   Dobrou noc. / *Pauza.* Joyce –

Joyce   Ba ne, děvenko. Bohužel.
Joyce odejde. Marlena sedí na pohovce, zabalená v přikrývce, a nalije si ještě jednu skleničku. Vejde Angie.

Angie   Mami?

Marlena   Angie? Copak se stalo?

Angie   Mami?

Marlena   Ne, máma šla spát. To jsem já, teta Marlena.

Angie   Děsný.

Marlena   Zdálo se ti něco ošklivého? Copak se v tom snu stalo? No tak, už jsi vzhůru, děvenko, vid', no.

Angie   Děsný.

KONEC